

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 18

Ple del Parlament

Sessions 15 i 16, primera reunió, dimarts 2 d'octubre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Suspensió de drets i deures parlamentaris de diversos diputats 236-00001/12	3
Debat sobre l'orientació política general del Govern 255-00003/12	26

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15

La sessió s'obre a les dotze del migdia i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Suspensió de drets i deures parlamentaris de diversos diputats (tram. 236-00001/12). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen BOPC 161).

El president

Abans d'iniciar l'ordre del dia..., si us plau, prego silenci. Abans d'iniciar l'ordre del dia, deia, em plau donar la benvinguda als nous diputats: Raquel Sans, Martí Pachamé, Lucas Silvano Ferro i Marta Vilalta, que s'incorporen avui. Per tant, benvinguts a aquest Ple, benvinguts al Parlament de Catalunya. Alguns ben tornats al Parlament de Catalunya. I també anunciar-los que la diputada Najat Driouech s'ha reincorporat a les seves activitats parlamentàries després de la seva maternitat, per tant, aprofitem per felicitar-la per la seva maternitat. *(Aplaudiments.)*

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, però, també he de comunicar-los que el passat mes d'agost i setembre han mort assassinades tres dones, com a conseqüència de la violència masclista a Barcelona. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, ja són cinc les víctimes mortals d'aquest any per violència masclista a Catalunya. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims que ens colpeixen a totes i a tots i expresso el condol més sincer i més profund als familiars. Així mateix, reitero com sempre el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Suspensió de drets i deures parlamentaris de diversos diputats

236-00001/12

Passem ara a substanciar l'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, sobre la suspensió de drets i deures parlamentaris de diversos diputats. D'acord amb l'article 25.1 del Reglament del Parlament, la Comissió de l'Estatut dels Diputats va aprovar el proppassat 28 de setembre el dictamen sobre la suspensió de drets i deures parlamentaris de diversos diputats. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por una cuestión de orden, señor presidente.

El president

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Trenta segons no sé si serán suficientes para la importancia del tema que tenemos que tratar...

El president

Si els gasta en una altra cosa, segur que no.

Carlos Carrizosa Torres

Sí..., bueno, pues poner de manifiesto que lo que hemos venido a hacer hoy aquí es a votar si el Parlamento de Cataluña cumple o no cumple una resolución judicial. Aquí los políticos se van a intentar erigir por encima de las leyes y de los tribunales, una vez más. Y esto, para nosotros, supone –y ya lo hemos dicho en otras ocasiones– una irresponsabilidad por parte de la Mesa, que ha traído a votar al Pleno algo que debía haber ejecutado inmediatamente. Porque era una suspensión automática decretada por el artículo 386 bis..., o 384 bis del Código penal y, por tanto, correspondía a la Mesa su aplicación, no derivarlo a una comisión de estatuto del diputado y, a su vez, que esta Comisión del Estatuto de los Diputados lo derive aquí.

Este informe que se ha hecho por parte de la Comisión del Estatuto de los Diputados dice que los diputados siguen conservando sus plenos derechos. Dice que el juez no tiene razón. Está discutiendo la resolución judicial y se niega a acatarla. Y esto es lo que nos están trayendo ustedes hoy para que votemos, y esto...

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...no se puede votar en un parlamento, señor presidente.

El president

Molt bé, ja m'ha...

Carlos Carrizosa Torres

Querría que los letrados, por favor, se pronuncien acerca de si en este Parlamento podemos o no votar el cumplimiento de las resoluciones judiciales...

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps, se li ha acabat; li trauré la paraula, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, pero yo le pido si puede pedir a los letrados...

El president

Se li ha acabat el temps i l'adverteixo...

Carlos Carrizosa Torres

...señor presidente, que se pronuncien sobre la legalidad de lo que vamos a hacer.

El president

No té la paraula, senyor Carrizosa, no té la paraula. L'adverteixo, senyor Carrizosa, que, com vostè sap o hauria de saber, en aquest Ple només intervenen els diputats i diputades i no els funcionaris. Per tant, seguim amb el debat en el Ple, amb la intervenció dels diputats, que és a qui correspon intervenir en aquest Ple.

Seguim, per tant, amb el debat d'aquest dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i també ha estat inclòs en el dossier del Ple, i per tant, procedim ara al debat amb un torn d'intervencions, tal com s'ha acordat a la Junta de Portaveus i a la Mesa, de deu minuts per cada grup parlamentari, amb el benentès, és clar, que seran cinc minuts per cada subgrup parlamentari.

Començant de major a menor, començant pels grups proposants del dictamen, en aquest cas, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Republicà, el senyor Gerard Gómez del Moral... (*Remor de veus.*) Perdó, perdó; disculpin, en primer lloc, la senyora Marta Madrenas, en nom del Grup Junts per Catalunya, disculpin.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, senyor president. Benvolgut president, consellers i conselleres; molt bon dia, diputats, diputades i persones que ens acompanyen avui, aquí, en aquest Ple; 1.884.094 ciutadanes i ciutadans de Catalunya, el passat 21 de desembre, en les eleccions al Parlament de Catalunya amb més participació de la història de la democràcia, van decidir que el president Carles Puigdemont, que el vicepresident Oriol Junqueras, que els consellers Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Turull, i que l'activista social Jordi Sànchez fossin els seus representants al Parlament de Catalunya, 1.884.094 ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que varen decidir que aquests sis homes, no qualssevol, no uns altres, no algú que passi per la prèvia censura des de fora, per saber qui pot i qui no ser diputat al Parlament de Catalunya, no..., aquestes sis persones, aquests sis diputats, volien que fossin la seva veu al Parlament de Catalunya.

Tots recordarem, crec, nosaltres sí, que durant tota aquella campanya, el president Puigdemont va llançar un repte, un dia rere l'altre, a l'Estat espanyol. Deia una cosa així com: «El bloc del 155 respectarà el resultat, sigui quin sigui?» Segur que ho recordaran. Durant aquells dies, exigíem un compromís clar respecte dels resultats per part de l'Estat. Perquè, si no hi havia un compromís, volia dir que hi havia dos tipus de ciutadans a Catalunya: els de primera i els de segona. Avui veurem si això és així.

Avui veurem si aquest 1.884.094 ciutadans de Catalunya, que van disposar la seva confiança en aquests sis homes, són de segona. Perquè el que avui tractem aquí no és un tema menor, no és un tema formal, no és un tema de mer tràmit, no ho és. De fet, avui, aquí, el que estem debatent és el moll de la democràcia, estem parlant de separació de poders. Estem parlant de les no-ingerències en l'autonomia del Parlament de Catalunya, sobre la preservació dels drets dels nostres diputats i de les nostres diputades. I, sobretot, del respecte a la sobirania del poble. I això ho dic perquè aquests dies hem anat escoltant o veient que alguns de vostès pretenen convèncer-nos que parlar de tot això és un tema irrellevant, que no importa, que no interessa a ningú, que no interessa a la ciutadania, que ningú està preocupat per això. Que no preocupa a ningú el dret d'autodeterminació, que no preocupa a ningú treballar per construir la república de Catalunya, que no preocupa a ningú la preservació dels drets dels nostres presos, dels nostres exiliats o polítics; no preocupa a ningú, res, la manca de democràcia a l'Estat espanyol..., no preocupa a ningú.

Ara..., a la darrera manifestació de l'Onze de Setembre, com totes les altres, hi havia algú? Centenars de milers de persones, que es concentren i es manifesten, dia a dia, reivindicant la independència, i reivindicant, també, la llibertat i que tornin a casa els presos i els exiliats polítics, centenars de milers de persones que surten al carrer dia a dia, centenars de milers de persones, això és que no preocupa a ningú? Això és que no preocupa la ciutadania? Jo crec que no s'ha de tenir cap màster per entendre que això sí que preocupa la ciutadania.

La d'avui, de fet, és una decisió de gran transcendència. Es tracta de si aquest Parlament acceptarà o no les ingerències il·lícites a la seva autonomia. Es tracta d'això, de fet. De fet, ja són moltes les veus que han acusat i que acusen una part del poder judicial espanyol de prendre decisions més dictades per la política que no pas per la justícia. De fet, només cal veure el famós xat judicial, és una anomalia gravíssima i és lamentable, la veritat és que és molt lamentable que la democràcia espanyola, cal reconèixer que està molt lluny de ser una democràcia homologable a Europa. En fi, permetrem..., de fet es tracta de permetre, des del Parlament, que s'alteri la decisió de la ciutadania expressada a les urnes? De fet, va d'això; de fet va d'això. I comen-

çaré, breument, pels temes formals. Rebem al Parlament una interlocutòria de l'instructor magistrat del Tribunal Suprem, de la sala segona, del senyor Llarena; rebem una instrucció, una interlocutòria que, precisament, insta la Mesa del Parlament a adoptar les mesures que siguin necessàries per fer efectiva la suspensió. Estan suspesos, doncs, si ho hem d'adoptar des del Parlament? Vostès van més enllà del que va el mateix jutge Llarena. Ell mateix reconeix que no, que cal que es dugui a terme certa activitat parlamentària. I vostès l'hi neguen, vostès sabran...

I és que, efectivament, nosaltres aquí al Parlament tenim un reglament que és el que ens regula la nostra forma d'actuar i que hi ha un article 25, que és claríssim. Que, a més, no ens podem equivocar gaire, perquè només n'hi ha un, que parli de la suspensió dels diputats i de les diputades, és que no podem dir: «No, és que n'hi ha un altre que diu una altra cosa.» No, errors, poquets, i que diu molt clar que s'ha d'elevat al ple. I que és el ple que ha d'aprovar, la suspensió, és que ho diu el senyor Llarena i ho diu el Reglament del Parlament. Per què estan dient que no fem els tràmits que s'han de fer? És clar que ho ha d'aprovar el Parlament de Catalunya, com ho aproven tots els parlaments que conec, del continent, que sempre –sempre– s'exigeix que hi hagi una activitat parlamentària per suspendre o no, precisament en virtut del principi de la independència i de la separació dels poders. Precisament per això, es fa.

Arribats a aquest punt, un altre cop Ciudadanos, com sempre, ens torna a amenaçar, a tots els que hi participem, amb una querella, quan, de fet, estem defensant la inviolabilitat parlamentària i només fem que donar compliment al nostre Reglament. Però, en fi, ja estem acostumats que quan es tracta d'atacar les institucions o els símbols de Catalunya, vostès, sempre al davant de tot. (*Remor de veus.*)

Donem per bona la tesi fabulada que descriu el senyor Llarena? La donem per bona? Nosaltres ho hem viscut. A nosaltres no ens ha de venir a explicar res ningú, si nosaltres ho hem vist. Nosaltres ho hem vist amb els nostres propis ulls, nosaltres ho hem viscut.

Realment, aquest article de la suspensió, l'article 384, que exigeix que hi hagi ús d'armes, ús d'explosius, que se formi part d'una banda armada o d'una banda terrorista... Això s'ho creu algú? Això es creu algú que realment es donen aquests supòsits de l'article 384?

Ara tothom defensarà el que cregui, però és que la ciutadania té ulls i té orelles i sap el que ha passat, i sap que tot això no ha succeït així, ni de bon tros. I sap que, de fet, aquests sis homes són uns homes compromesos de veritat amb la pau i amb la no-violència, són compromesos de veritat, i que sempre han defensat (*aplaudiments*), sempre, que aquest procés ha de ser un procés pacífic, no violent; contundent, és clar que sí –clar que sí–, però mai violent, mai. I això ha estat així. El mateix Tribunal Constitucional és el que diu que s'ha d'interpretar d'aquesta manera, no ens ho inventem nosaltres.

Finalment, també, permetin-me que digui: convenis europeus de drets humans, Pacte internacional de drets civils... Tenim l'obligació de defensar, nosaltres, i de garantir que els càrrecs electes desenvolupin les seves funcions. És la nostra obligació, no ho fem perquè sí. No és perquè ara ens ve de gust defensar sis diputats, és perquè és l'obligació de tot aquest Parlament. Tots vostès estan cridats a defensar els diputats i les diputades que de forma il·lícita estan rebent aquestes ingerències i aquestes pertorbacions per no poder desenvolupar amb eficàcia els seus propis càrrecs.

Guaitin –acabo–, jo demano a tothom que es posi al costat de la democràcia. Això no va d'independència ni no... Això va de respectar el Parlament, de respectar el resultat de les urnes i de saber si aquests 1.884.094 ciutadans que han decidit que aquests homes siguin la seva veu al Parlament són ciutadans de primera o són ciutadans de segona.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Madrenas. És el torn, ara sí, del senyor Gerard Gómez del Moral, en nom del Grup Parlamentari Republicà. Quan vulgui.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, president de la Generalitat, conselleres, consellers, doncs realment avui estem davant d'un debat que no hauríem de tenir; no pels arguments que diu el senyor Carrizosa, sinó perquè hauríem d'estar en un estat en què realment es respectés la separació de poders. No l'hauríem de tenir perquè no hi hauria d'haver presos –perquè no hi hauria d'haver presos–; perquè no hi hauria d'haver repressió; perquè no hi hauria d'haver violació dels drets fonamentals, ni dels drets civils, ni dels drets polítics, ni dels drets humans; perquè no s'hauria hagut de rebregar ni la Convenció internacional de drets humans, ni la Carta europea de drets civils i polítics, ni s'haurien d'haver vulnerat tants i tants i tants drets en només un any.

Però, a més a més, som aquí perquè s'ha vulnerat un altre dret, un altre dret fonamental, recollit en tot l'ordenament jurídic que vostès tant, *a priori*, defensen, com és la tutela judicial efectiva i com poder tenir un judici just. Avui som aquí perquè no hi ha hagut un judici just; avui som aquí perquè no hi ha una instrucció justa; perquè s'han fabricat proves, perquè s'inventen diligències policials, judicials i de tota mena; perquè... De fet, l'última prova, per cert, ahir –ahir–, on també va caure la malversació –on també va caure la malversació–, ahir, l'última prova! Però com s'ha inventat un relat d'estat, s'ha generat una causa general contra l'independentisme i s'han utilitzat tots els poders de l'Estat per intentar aixafar i esclafar un oponent polític, som aquí.

Però, efectivament, no hi hauríem de ser –efectivament, no hi hauríem de ser. I perquè també s'està vulnerant, efectivament, i els hi deia, el dret a un judici just, i estem davant d'un requeriment del 384 bis, que no concorre –que no concorre.

I jo no m'hi vull estendre gaire, perquè realment aquí no és el lloc per fer un debat jurídic –aquí no és el lloc per fer un debat jurídic. Efectivament, això s'hauria de poder fer amb garanties als tribunals. El problema és que allà tampoc ho podem fer. Algun dia ho podrem fer, probablement, en algun tribunal europeu.

Però com que ja no es pot fer, potser cal repassar alguns dels arguments, també jurídics, perquè estem davant d'un «auto» de processament, efectivament, ferm. Bé, doncs aquí ja ho podríem entrar a discutir, perquè hi ha gent que està en aquest «auto» que encara té dret a recurs; per tant, si algú té dret a recurs l'«auto» no pot ser ferm. O podríem entrar en el benentès que el senyor instructor ja diu: «No, no, com que els hi tombaré igual, perquè ni me'ls lleigeixo, quedaran els càrrecs igual.» Però llavors estaríem vulnerant el dret fonamental d'un judici just, oi? Doncs si aquesta és la tessitura, l'«auto» no pot ser ferm, perquè, si hi ha membres en el mateix «auto» de processament que encara no tenen els càrrecs fermes, què vol dir?, que la resta sí?; què vol dir?, que els recursos no se'ls miren?; què vol dir?, que, de les proves que aporten les defenses, ningú en fa cas? Estem dient això? Doncs si estem dient això, a més a més estem vulnerant drets fonamentals.

El 384 bis no concorre tampoc perquè no hi ha violència, perquè no hi ha *individuos de bandas armadas*, perquè no són *individuos de bandas terroristas*. I per molt que vostès forcin el relat, com sempre fan, forcin el relat, intentin inventar una bombolla, que potser vostès, vostès potser se la creuen, i no els hi negaré, però al final la realitat és tossuda –al final la realitat és tossuda–: ni són violents, ni són de bandes armades, ni són terroristes. I vostès poden seguir fent el ridícul, si volen. Però qualsevol persona d'aquest país que té ulls a la cara sap que són gent de pau, gent democràtica, gent que efectivament ha defensat els drets civils (*aplaudiments*) i polítics i que ha defensat la democràcia. I per defensar les urnes són a la presó. (*Persisteixen els aplaudiments. Rialles.*) I riu, vostès, clar que sí! Riu, vostès, clar que sí, ri-

guin vostès, perquè la gent per defensar les urnes és a la presó, i vostès riuen, i diuen: «El Parlamento no puede votar las sentencias de los tribunales, y no puede entrar en no sé qué.» Ah!, d'acord, d'acord. Doncs els que per defensar les urnes són a la presó..., en això el Parlament no s'hi pot posicionar. Ai!, però amb el suplicatori a Barrionuevo per muntar els GAL sí que podia?, i el podia denegar?, i podia dir que no havia de ser jutjat, la persona que es va encarregar de fer els GAL? Llavors sí, llavors sí que el Parlament es pot posicionar i pot dir que no ha de fer res i que no se'ls ha de jutjar. Aquesta és la seva qualitat democràtica? Riuen quan la gent que posa les urnes, riuen quan la gent que defensa la democràcia, riuen quan la gent que ha defensat els drets civils i polítics són a la presó i després diuen: «No, no, però amb els altres ja ens està bé com funciona l'Estat, el gran estat de dret que és l'Estat espanyol»? De debò, és que això no s'aguanta –això no s'aguanta–, i vostès algun dia se n'adonaran.

Però, en qualsevol cas, no volia entrar en un debat jurídic, perquè podríem seguir..., pels quals el 384 no concorre ni té cap mena de sentit. Però nosaltres defensem també un altre principi que tal vegada a vostès tampoc no els interessa gaire, però que és l'autonomia parlamentària. Efectivament, nosaltres defensem la separació de poders, defensem el Reglament del Parlament de Catalunya i, per tant, defensem que sigui el Parlament de Catalunya qui arbitri els mecanismes per poder resoldre aquestes situacions.

I ho defensem amb molt convenciment, perquè efectivament creiem en la separació de poders, hi creiem. I creiem que el poder legislatiu, és a dir, el que totes i tots vostès –i m'incloc– representem en aquesta cambra i en aquest Parlament, doncs, efectivament hem de defensar l'autonomia del nostre Parlament. I ha de ser el Parlament qui es posicioni, és clar que sí, i ha de ser el Parlament qui busqui els mecanismes per poder garantir la separació de poders i per poder garantir els drets de tots els nostres diputats.

I aquest és probablement el punt més essencial. Nosaltres hem insistit sempre –i vostès tots ho deuen recordar i ho saben– que feien falta tres premisses: mantenir les majories, primera premissa; que els diputats mantinguin les actes, segona premissa; tercera premissa, que les votacions siguin efectives. Nosaltres ho hem demanat sempre així, sempre. I hem vist com aquí fins i tot, doncs, s'ha volgut alterar el resultat de les urnes. La llàstima és que no és nou, perquè allò que no es queda reflectit en les urnes, doncs, ho intenten guanyar per una altra banda; és cert. De fet ho hem vist en les comissions i hem tingut un debat apassionat també en les juntes de portaveus, i aquí no hi soc, però segur que en les meses també, respecte a això. Perquè al final l'obsessió era: «No, no, hem d'aconseguir que es perdi la majoria independentista en el Parlament de Catalunya.»

Doncs és veritat que vostès ho han intentat, i ho intenten, però a nosaltres ens toca defensar-ho. Però saben què? –i això va per sobre. No només volem defensar la majoria emanada de les urnes del 21 de desembre, que tinguin per segur que sí; és que volem defensar el dret que tenen tots els membres electes d'aquesta cambra a seguir sent diputats, tots. Perquè a mi, efectivament, em van escollir en una candidatura, en una llista, i tots vostès, doncs, en les respectives, i les sis persones de les quals avui parlem també; però en el moment que assoleixen la condició de diputats tots aquests senyors als quals avui ens estem referint i manifestarem al Ple respecte a la seva situació són representants de tot el poble de Catalunya. Nosaltres aquí representem tot el poble de Catalunya, tant com vostès, tant com qualsevol dels 135.

Per tant, no només estem davant d'una dicotomia de dir què fem respecte a la gent del nostre grup o de la nostra majoria parlamentària, tant se val. No, no, no: estem en una dicotomia de defensar l'autonomia d'aquest Parlament i de defensar els 135 diputats, de defensar la democràcia i de fer el que convingui perquè ningú des d'una altra institució li pugui retirar l'acta que li ha concedit per vot popular la ciutadania de Catalunya. Estem fent això. I serem tan obstinats com calgui per seguir-ho

fent, perquè és la nostra obligació com a Parlament de Catalunya defensar els 135 diputats, pensin el que pensin, siguin escollits per la llista que siguin escollits, votin el que votin. És obligació del Parlament defensar tots els diputats del Parlament de Catalunya.

I per això som aquí avui, per molt que a vostès no els pugui agradar. I per això nosaltres seguirem insistint tant com calgui en que el 384 no concorre, seguirem insistint tant com faci falta que defensarem l'autonomia del Parlament de Catalunya, perquè sempre –sempre– defensarem qualsevol diputat i diputada d'aquesta cambra, però sempre i sobretot tinguin molt clar que defensarem els drets humans, els drets civils, els drets polítics, la democràcia i les llibertats. I per tot això seguirem defensant els diputats, però sobretot també seguim denunciant avui la ignomínia que ens està tocant viure durant tot aquest any i seguim defensat l'alliberament per als presos polítics, la seva llibertat, però també la de tots els nostres ciutadans.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. En las últimas horas, solo en las últimas horas, se han producido y se van a producir en Cataluña dos graves ataques contra la democracia, dos graves ataques contra la democracia protagonizados por los señores y las señoras del *procés*: uno desde fuera del Parlament, como vimos ayer, con un intento de asalto violento a esta cámara, y otro desde dentro del Parlament, con la barbaridad que van ustedes a hacer ahora mismo.

Lo de ayer tiene imágenes muy espectaculares, no hace falta decirlo, ha salido en la prensa internacional. «El món ens mira», efectivament..., y está viendo cómo usted, el señor presidente de la Generalitat, animaba a los CDRs, a los comandos violentos, después de haber atacado, por ejemplo, vías del tren, después de haberse metido en el edificio de la Generalitat de Girona para atacar, para pasar por encima de los cuerpos de seguridad, para llegar adentro, para quitar simbología oficial..., después de hacer todo esto, al señor Torra no se le ocurre decir otra cosa que darles las gracias y decir: «“Apreteu, apreteu.”»

Las palabras de «“apreteu”» –«aprieten, aprieten, ustedes, comandos separatistas que están haciendo hoy muchos actos violentos, y esto nos gusta»– le van a perseguir a usted toda la vida. Toda la vida, le van a perseguir a usted las palabras con las que animaba a los comandos que ya habían hecho actos violentos por la mañana a apretar, ¡como si fuera poco! O sea, usted les dice que aprieten, ¿no?, como que..., «estáis siendo un poquillo flojillos», le ha faltado a usted decir. «Solo habéis cortado carreteras, solo habéis causado disturbios, solo habéis atacado edificios públicos, solo os habéis enfrentado con las fuerzas y cuerpos de seguridad, solo habéis intentado...» –bueno, no, «intentado» no–, «solo habéis asaltado el edificio de la Generalitat de Catalunya en Girona. Estáis un poquito flojitos, a ver si apretáis un poquito más.» Y, efectivamente, le hicieron caso y ayer intentaron asaltar el edificio en el que recae, evidentemente, la representación de la ciudadanía de Cataluña. Le van a perseguir a usted esas palabras toda la vida, señor Torra, junto con sus artículos y sus tuits xenófobos, racistas, que ya han sido condenados por el propio Parlamento Europeo, como usted muy bien sabe.

Pero, aparte del ataque a la democracia que vimos ayer, insisto, que ha dado la vuelta al mundo, ahora ustedes van a hacer un ataque a la democracia desde dentro del Parlament. ¿Por qué? Porque van a hacer una barbaridad, que es votar si a los políticos, si a ustedes, les gusta o no una resolución judicial. Porque mientras los ciudadanos de Cataluña, esos que ayer no pudieron llegar al trabajo a tiempo, esos

que ayer a lo mejor llevaban meses en lista de espera para ir a visitar a un especialista pero no pudieron llegar a tiempo a su cita, esos que querían llevar los niños al cole tranquilamente y no pudieron, mientras esos señores tienen que acatar lo que digan los jueces –aunque no les guste, aunque haya una sentencia que les diga que les tienen que embargar su negocio después de muchos años porque no han podido pagar las deudas, aunque haya una sentencia, por ejemplo en temas de familia, ¿no?, una sentencia de divorcio, cuando uno de los dos no está de acuerdo pero tiene que apechugar, se tiene que quedar sin la custodia de los niños–, mientras el resto de ciudadanos, de los mortales, tienen que cumplir lo que dicen los jueces, ustedes, como son esta élite separatista privilegiada, se creen con el derecho de venir aquí a votar si les gusta o no lo que dice una resolución judicial.

¿Ustedes qué se creen, que tienen un carné de impunidad? ¿Qué se creían que era meterse en política, que era una capa de Superman, un carné de impunidad? ¿Qué se cree, usted, que va a ser presidente de la Generalitat solamente con *dansaires* y diciendo a los CDR que aprieten? ¿Esa se cree, usted, que es la responsabilidad que usted asumió desde este *faristol* cuando aceptó –que supongo que no había muchos voluntarios– ser presidente de la Generalitat en un momento como este?

Pues bien, mientras los ciudadanos de a pie, los que pagan el sueldo a los políticos, tienen que cumplir con las sentencias, no, estos señores se creen que son una élite privilegiada, que a ellos no les pueden decir nada. Y además es que, si ponemos un ejemplo, se entiende muy bien. ¿Ustedes se imaginan que el PP en el Congreso de los Diputados quisiera votar si quieren o no cumplir la sentencia de la Gürtel, porque les parece injusta, porque eso de meter a políticos en la cárcel que han sido elegidos democráticamente está muy feo en democracia? O cuando salga la sentencia de los EREs, en Andalucía, ¿veremos a la señora Susana Díaz, en el Parlamento andaluz, diciendo: «¿Esto qué es, un juez aquí diciendo de los EREs? ¿Qué pasa? ¿Vamos a votar aquí a ver si me gusta, o no, una resolución judicial?»

Esto es una vergüenza. Y tengo que reconocer que no va a tener imágenes tan impactantes como la violencia de ayer, porque, claro, las imágenes de ayer son mucho más impactantes, pero como ataque a la democracia le digo que son casi lo mismo –casi lo mismo–: un ataque desde fuera y un ataque a la democracia desde dentro del Parlament; todos, por cierto, animados y amparados por usted, que es el presidente de la Generalitat, que en vez de ser el presidente de la Generalitat usted lo que parece es el cabecilla de un comando separatista violento, que eso es a lo que a usted le gusta jugar. A usted no le gusta ser presidente de la Generalitat. ¿Gestionar la deuda de la Generalitat? Hombre, ¿para qué? ¿Las listas de espera? ¿Eso qué es? No, no, no; usted a animar, porque le parece que los comandos separatistas están flojeando, ¿eh?, que tienen que apretar más, que eso de solamente hacer disturbios y cortar carreteras y asaltar la Generalitat de Catalunya en Girona, eso es flojillo, eso se queda ya un poquito desfasado, ¿no?

Esto es una muestra de la que nos esperaría si ustedes realmente se salieran con la suya. Suerte que vivimos en un país democrático de la Unión Europea en el siglo XXI y que ustedes están solos, que no les apoya nadie más que la extrema derecha que viene a sus manifestaciones, de todo el mundo, ¿eh? Salvini... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí: Salvini. De eso no van a hacer un reportaje en TV3, ¿eh?, de eso no; de esa extrema derecha no van a hacer un reportaje en TV3. (*Aplaudiments.*)

Por eso a su partido le han echado de ALDE –por eso a su partido le han echado de ALDE–, porque los partidos democráticos, europeístas, mayoritarios, moderados, no quieren al nacionalismo retrógrado separatista que ustedes representan. Y además es que tenemos al señor Buch..., que, usted, cada vez que habla sube el pan, ¿eh? Reconozco que usted muy hábil en tapar sus ansias totalitarias no es; tendrá otras habilidades, pero intentar ocultar las ganas que tiene de limitar derechos en Cataluña la verdad es que no lo ha conseguido todavía.

Decía el otro día el señor Buch que, claro, era una pena que se hubiera podido producir una manifestación que a él no le gustaba, porque la legalidad española les permite tener libertad de expresión, como diciendo: «¡Ja!, cuando apliquemos la nuestra, que se vayan enterando los constitucionalistas que aquí no se va a manifestar ni Perry.» No, no; eso usted –usted. (*Aplaudiments.*)

Pero, bueno, yendo al ataque interior desde el Parlament que ustedes están protagonizando ahora mismo, es un ataque desde todos los puntos de vista; es un ataque porque ustedes, insisto, no quieren cumplir una resolución judicial, creyéndose que están por encima de la gente, por encima de aquellos que les pagan a ustedes el sueldo.

Segundo, es una auténtica incoherencia, porque ustedes están diciendo en el mismo documento que no aceptan la suspensión de los diputados... Por cierto, el señor Sánchez..., no sé dónde está, a lo mejor con el ruido del helicóptero no se entera muy bien de lo que está pasando aquí, pero léase usted la resolución que se va a votar ahora mismo, donde los políticos dicen que ellos deciden que los diputados mantienen plenamente sus derechos parlamentarios –a ver si bajan un poquito el volumen de las hélices y se puede enterar el señor Sánchez–, pero en el segundo punto... –esto es muy curioso, no sé si ustedes se han dado cuenta–, que dice: «No, no están suspendidos, pero por otra parte vamos a sustituirlos.» Si no están suspendidos, ¿cómo los van ustedes a sustituir? Si no están suspendidos, ¿cómo los van ustedes a sustituir?, ¿en base a qué?

Segundo error, segundo error parlamentario: no existe la figura de la sustitución de los diputados, ni en el Reglamento del Parlament de Catalunya, ni en el reglamento de ninguna otra cámara autonómica, ni en el Reglamento del Congreso de los Diputados, ni en la Ley orgánica del régimen electoral general. No existe esa figura. No existe la figura de la sustitución; no, no existe. Existe la delegación del voto, para otra serie de eventos, no para cuando uno se fuga después de dar un golpe de estado o está en la trena, eso tampoco, pero *sustitución* no existe. Y ustedes son incoherentes atacando el propio Reglamento del Parlament. Es absolutamente demencial que ustedes digan en el mismo documento que ustedes no aceptan la sustitución, pero luego, acto seguido, los sustituyen. Entonces ¿en base a qué los están sustituyendo si no están suspendidos? ¿Me lo puede alguien explicar? Estos que dan lecciones de democracia parlamentaria..., ¿me puede explicar alguien cómo están haciendo ustedes esta incoherencia?

Desde luego, además, otra barbaridad, ¿no? Dicen ustedes: «No, en la votación que se hizo en la comisión dijo el letrado –el exsecretario general de Esquerra, ese que el señor presidente del Parlament puso a dedo quitando a uno que no le gustaba mucho lo que decía–, dijo: “No; esta votación tiene que votarse conjuntamente”» –se votó así en la comisión– «“y además debe votarse por mayoría absoluta.”» Pero como ustedes ahora han visto que la CUP no les va a apoyar y han dicho: «Ay, que no tengo mayoría absoluta», pues cambian y dicen: «No; pues será por mayoría simple», aunque el letrado, que les dio la razón en la Comisión del Estatuto del Diputado, dijera que se tenía que aprobar por mayoría absoluta.

Por supuesto, cuando el separatismo tiene dificultades, ¿a quién acuden? A los señores de Podemos. Y allí estarán los señores de Podemos para salvarles a ustedes la papeleta.

Pues sí, esto es una vergüenza. Y vamos a presentar una querrela, sí. Pero usted es tan supremacista que a usted las querellas que usted presenta le parecen bien, ¿verdad?, porque lo primero que hizo usted no fue hablar de las listas de espera, fue presentar querellas contra miembros del Gobierno de España. Pero como usted es un supremacista dice: «No, querellas que presento yo están muy bien, querellas que presentan los demás es un ataque y una judicialización de la política.»

Pues sí, vamos a presentar una querrela, van a tener que dar explicaciones probablemente ante los tribunales, y le digo: «Suerte que están ustedes solos, suerte que no tienen apoyo, no tienen ni siquiera el apoyo de la mayoría de los catalanes...»

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

«...porque nos van a tener enfrente defendiendo el Parlament de Catalunya de sus ataques.»

Muchas gracias.

(Aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

El president

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí; per una qüestió d'ordre. *(Pausa.)* El Reglament diu que quan s'adverteix un diputat de que se li ha acabat el temps no se li talla immediatament, com ha fet vostè, el micro, sinó que ha de tenir dos cops, dos avisos. I li demano si us plau que es respecti el Reglament també quan parla el cap de l'oposició.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, honorable president, consellers, diputats i diputades. Miri, del que parlem avui, entorn d'aquest dictamen que ens porta la Comissió de l'Estatut del Diputat i que avui pretenen que es debati i s'aprovi en aquest Ple, del que avui parlem és de si respectem la separació de poders, només parlem d'això, de si respectem les resolucions judicials i les complim, només es tracta d'això, avui només parlem d'això. Tota la resta és sobrer, tota la resta és intentar confondre. I avui venim a parlar d'això.

Mirin, el 13 de juliol, a la cambra, es va rebre una resolució judicial del Tribunal Suprem. Aquesta resolució judicial deia que s'havia de suspendre els diputats de manera automàtica, temporal, sense modificar les majories i sense que perdessin la condició de diputat. És molt clar; quatre coses molt clares. I l'única cosa que deia aquesta resolució és que la Mesa del Parlament decidís com s'aplicava aquesta mesura. Però la suspensió era automàtica. Això és el que deia aquesta resolució judicial.

Per tant, el Parlament només té una opció, una, que és complir-la. Només té l'obligació de complir-la, només pot fer una cosa: complir-la. I el que segur que no pot fer un parlament de Catalunya és portar a votar una resolució judicial. No podem votar una resolució judicial com si del resultat d'aquella votació es comportés que s'ha d'aplicar o no. No pot portar-se una resolució judicial a votar. Perquè, llavors, què?, si surt que no no l'apliquem i si surt que sí sí? Aquí, depèn de si ens sembla bé o malament, una resolució judicial, l'apliquem o no? Però on està la separació de poders? Que hi creuen, vostès? Que hi creu, el Govern? Que hi creu, senyor Torra, en la separació de poders?

Jo crec que vostès no hi creuen gaire, i els hi diré: un estat de dret té com a principi aquest, la separació de poders. Però és que vostès, a la Llei de transitorietat jurídica i fundació de la república que ens van aprovar aquells fatídics 6 i 7 de setembre, deien, a l'article 66.4 que el president del Tribunal Suprem l'elegia el president de la Generalitat –el president de la Generalitat–, escoltada una comissió mixta que si la vas a buscar a l'article 72 et diu que la conformen el president del Tribunal Suprem, el conseller de Justícia, quatre persones triades pel Govern i quatre pel Tribunal Suprem. He!, una gran separació de poders.

Clar, és que vostès no hi creuen! I com que ja no hi creuen i volen crear una república en la que no hi ha separació de poders, ens porten aquí una resolució judi-

cial a votar. Inaudit. Quantes resolucions judicials ens portaran més aquí? Totes aquelles que no els agradin i afectin un diputat? Perquè les que ens agraden llavors no les portem, no fos cas que l'oposició ens guanyi una votació. Escolti'm, això no pot ser, és intolerable en democràcia; les resolucions judicials s'acaten, es compleixen i no es porten a votar a un parlament, perquè hi ha separació de poders.

Mirin, he dit abans que en això es tracta de respectar la separació de poders i de complir resolucions judicials. Però els diré una altra cosa no menys important i que a mi m'omple de tristesa, que és que avui al que venim aquí és a enganyar la gent; el que fan vostès avui aquí és venir a enganyar la gent. I els diré per què. El 13 de juliol, quan arriba aquesta resolució judicial, quan es comunica a la cambra, el primer que passa és que se suspèn la retribució a aquests diputats, a aquests sis diputats encausats; se suspèn la retribució, des d'aquell dia no cobren el sou. Però no només això: no emeten el seu vot en un ple. Tant és així que des del 13 de juliol no hi han plens –no hi han plens. Per què no hi han plens? No hi han plens perquè aquests senyors no poden votar. És a dir que estan suspesos. Perquè, si no, haurien fet plens. O per què no ha convocat el senyor Torrent plens? Perquè aquests sis diputats no poden votar i perden la majoria els grups que la conformen. Això és així.

O és que aquests sis diputats suspesos votaran avui? Votaran avui, aquests sis diputats encausats? No votaran, perquè estan suspesos automàticament. (*Veus de fons.*) Sí; estan suspesos automàticament, com diu la resolució judicial. És així de clar: no cobren el seu sou, no poden emetre el seu vot en un ple, no poden presentar iniciatives parlamentàries. Doncs, escolti'm, si aquestes tres coses no les poden fer, és que estan suspesos automàticament des del 13 de juliol. Vostès estan complint la resolució judicial *de facto*. Ens diran que no. Venen aquí a enganyar-nos, a teatralitzar, a escenificar. Si només venen aquí per això! Ens van portar a l'Estatut del Diputat aquest dictamen per venir aquí i poder escenificar, i poder seguir amb el seu relat, i poder seguir enganyant tanta gent, senyor Torra, que ahir li deia: «Digui'ns la veritat. Digui'ns la veritat, senyor Torra.» I no ho fan. I segueixen enganyant la gent. I això ja arriba un moment que és intolerable –és intolerable.

Sobretot perquè a més a més portem tots aquests mesos en els que podríem haver resolt la situació molt fàcil..., que és, com que ja estan suspesos, escolti, la Mesa aplica una mesura i matem-ho ja i seguim..., i seguim treballant i fem el Ple del 18 de juliol, i podríem potser haver fet un ple a finals de setembre... No, no fan això, entre altres coses perquè no hi havia acord amb la majoria independentista. Perquè sembla que hi han diputats de primera i de segona, senyora Madrenas, i sembla que el senyor Puigdemont és de primera i els altres, de segona, perquè, com que ell no volia ser suspès, doncs no hi havia acord. I vinga, 2 d'octubre som avui, i encara no tenim una proposta sobre la taula.

Miri, escolti'ns, ja està bé d'enganyar-nos; diguin que el problema el tenen entre vostès i no amb l'altre costat. Sincerament, jo crec que haurien de ser vostès una mica més honestos i una mica més honrats, amb nosaltres, amb vostès i amb tanta gent que els recolza. Perquè avui el que passarà aquí és que vostès acataran la resolució judicial, compliran la resolució judicial, com ja els hi estic dient, perquè, de fet, ja s'està aplicant –ja s'està aplicant–, encara que vostès no ho vulguin reconèixer. No ho poden reconèixer perquè necessiten seguir amb el relat. Tant de bo vostès atures-sin..., baixessin del vaixell, diguessin la veritat i comencéssim un altre camí, del diàleg, per aconseguir majories socials i avançar, però vostès sembla que, en el fons, no volen això, malgrat que ho diuen.

I em sap greu que, en aquest camí i en aquest joc trampós en què avui ens porten, s'hi incorpori o se sumi el partit de Colau. Perquè un partit que és de govern i és diu «de govern» hauria de voler aplicar les resolucions judicials, malgrat no estar d'acord amb elles, perquè es pot opinar de les resolucions judicials. No és que només es pugui opinar, és que es pot emetre recurs també contra elles quan no hi estem d'acord; per tant, doncs, fem-ho, però complim-les.

Perquè, a més a més, li diré una cosa al senyor Gerard Gómez del Moral: és ferm aquest «auto», és ferm. (*Veus de fons.*) I tant que és ferm! Ho diu un informe del lletrat major senyor Ridao, que després ja en parlarem una altra vegada, però ho diu l'informe del lletrat major, que és ferm, i que això no es posa en qüestió. Home, a veure si al final ja un no es pot creure ni el lletrat major del Parlament, que, entre altres coses, el va triar la Mesa del Parlament fa molt poc. Per tant, escoltin, el que està passant és exactament això.

Però, mirin, ja el que ha passat, citant al senyor Ridao, és greu avui, en aquest Parlament. El divendres, a la Comissió de l'Estatut del Diputat, vam preguntar alguns grups quina era la necessitat..., la majoria necessària per aprovar aquests punts. El lletrat major va contestar, per tres vegades seguides, que majoria absoluta. Era important preguntar-ho, perquè, d'això depenia que s'aprovés o no el punt: majoria absoluta. Doncs resulta que, avui, a la Mesa, decideixen que no hi ha majoria absoluta, que és majoria simple. Per què? Perquè vostès utilitzen el Parlament com els va bé. Ho van fer el 6 i 7 de setembre.

L'Estatut es modifica o s'elimina, entenem nosaltres, amb dos terços, com diu el mateix Estatut. I què vau fer vosaltres? Se'l van polir amb un vot més, tu; perquè, total, quan volen aconseguir una cosa, si no els van bé les regles, les canviem. I què estan fent ara? Exactament el mateix! Diuen: «No, venim aquí a través del Reglament.» El que diu el Reglament, 25.1: «Majoria absoluta.» Ho va dir el senyor Ridao. Però com que no ens va bé la majoria absoluta, perquè no tenim els vots –perquè no tenim els vots–, què fan? Majoria simple. S'ha acabat.

Com ho han fet? Amb un informe? No. Per què informes? Miri, escolti'm: «Donde dije “digo”, digo “Diego”», rectifico el senyor Ridao i el contradic, i ara és majoria simple. Home, déu-n'hi-do, eh?, déu-n'hi-do, com instrumentalitzen, vostès, el Parlament per seguir amb el seu teatre i per seguir amb la seva escenificació. És de traca. Però, a més a més, és inaudit el que està passant en aquest Parlament, ja fa molt de temps! Inaudit, que vostès l'utilitzin..., que l'utilitzin com els dona la gana per, realment, aconseguir els seus fins. Realment, a vostès això ja els sembla bé i a nosaltres ens sembla una barbaritat.

Mirin, els ho repeteixo, vostès haurien de ser una mica més valents, haurien de dir la veritat més sovint als ciutadans i a les ciutadanes i, sobretot, haurien de deixar d'enganyar. Perquè, avui, a més a més, en aquest dictamen, que té dos punts, el primer punt diu: «Suspendre els diputats encausats segons ta, ta, ta.» Clar, un pensaria que, si portes un dictamen, és per votar-lo a favor. No ho sé. Jo, quan faig les coses, és per construir, és per ser positiu, és per aprovar-les. Doncs no. És que vostès ens porten un dictamen? En el punt 1, hi votaran en contra! Votaran en contra d'un punt del dictamen que vostès ens porten a aprovació. És que és surrealista, si almenys..., com a mínim, surrealista. Votaran que no, per deixar clara la seva escenificació..., és a dir, «no complim *eso que dice el señor Llarena, pero, acto seguido*, voto que, bé, que sí, que els drets d'aquests suspesos els podrà exercir un altre diputat.» No diuen ni «substituir», no fos cas, eh? Però, és igual, acabaran trobant la mesura perquè aquests diputats suspesos puguin exercir els seus drets a través d'un altre diputat.

Per tant, vostès estan acatant la resolució judicial. Tan difícil és dir això? I dir: «No ens sembla bé la resolució de Llarena.» O: «Nosaltres, en el judici... patatim, patapam?» Tant costa fer això? Doncs, costa molt poc. Però vostès, de veritat, segueixen enganyant a tothom. I, de veritat, almenys, amb el Grup Socialista i Units per Avançar, no jugaran més. Nosaltres aquest teatre, a fer de figurants, ja no hi volem ser més. De veritat que sempre intentem sumar i construir, i el portaveu del nostre grup ho diu insistentment, però s'ha acabat la seva farsa. Prou ja d'enganyar-nos a tots. De veritat, siguin una mica més honestos.

Senyor Torra, no s'entesti a ser el president d'uns quants, sigui el president de tots. Posi una mica de seny, digui la veritat. Democràcia no és només votar, democràcia també és respectar la separació de poders, i, per tant, el que voldríem és que,

avui, vostès, doncs, fossin una mica més sensats, diguessin la veritat i s'acabés ja la farsa per avui i, com passarà, complim les resolucions judicials, sense tant teatre i sense fer-nos tant perdre el temps a tots.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Romero, se li ha acabat el temps.

(Aplaudiments.)

Gràcies, senyora Romero. És el torn ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Mirin, avui, el que debatem i votem en aquesta cambra, i amb aquest dictamen, és una via per desencallar la situació en què ens trobem aquest Parlament. És una situació de bloqueig. Ho hem d'explicar clar: estem bloquejats en l'activitat habitual, normal, el màxim de normalitzada, com a mínim, d'aquest Parlament. Estem bloquejats per una interlocutòria del jutge Llarena, que va suspendre injustament, al nostre parer, a sis diputats d'aquesta cambra. Però estem encallats, també, per les desavinences existents entre la majoria independentista d'aquesta cambra, que, un cop més, amb aquest tema, ens ha demostrat que comparteixen Govern, però no comparteixen full de ruta polític.

Avui estem votant una via per recuperar plenament l'activitat parlamentària, per poder tornar a fer plens. Recordin que aquesta interlocutòria i la no-solució per desavinences del bloc independentista en aquesta interlocutòria ens va fer suspendre un ple el juliol. Votem per poder tornar a fer plens, on l'oposició puguem controlar públicament el Govern, on puguem debatre i votar lleis, on puguem votar mocions, interpellacions sobre els temes que afecten el dia a dia de la gent.

Perquè el país, que és la seva gent, no es mereix un Parlament a mig gas, ni la ciutadania, que aquesta setmana reclama davant dels CAPs, que hi hagi més recursos per a l'atenció primària; ni les treballadores públiques que aquestes setmanes, de nou, estan reclamat que se'ls pagui allò que se'ls deu; ni les famílies que esperen i desesperen mentre no se'ls concedeix la renda garantida de ciutadania, no es mereixen que aquest Parlament no estigui funcionant del tot, al cent per cent.

Però tampoc les polítiques i els polítics que estan a la presó no es mereixen un Parlament que no estigui fort, que no estigui obrint vies de solució política a un conflicte que és de tot el país, però que impacta de forma brutal en les seves vides, en les d'aquests polítics i polítiques presos i en les de les seves famílies.

Des del primer moment, el nostre grup parlamentari, va explicar que estàvem oberts a fer suport a un acord sobre aquesta qüestió, sempre que fos una solució efectiva i no merament simbòlica, que permetés seguir funcionant sense alterar les majories sorgides de les urnes al desembre, que ens permetés funcionar amb seguretat jurídica al Parlament per no tornar a posar en risc aquesta institució i que no comportés cap atac irreversible als drets dels diputats afectats. Ho vam dir, ho hem mantingut i, avui, ens refermem en aquest mateix posicionament amb el nostre vot.

Certament, hauríem volgut que s'hagués arribat a la solució d'aquesta situació al juliol i no haver hagut d'esperar fins a l'octubre. Hauríem preferit que s'hagués pres des de la Mesa del Parlament i que no haguéssim hagut d'arribar a un debat en el Ple. Ens hauria agradat que hagués estat un acord amb amplíssima majoria de suport d'aquesta cambra. No ha estat així, no serà així, però no pas per factors que depenguin del nostre grup parlamentari. Nosaltres responem del nostre vot i del nostre posicionament i de la nostra coherència, i el que estem fent avui és allò que hem defensat des d'un primer moment en aquest tema, i avui votarem amb responsabilitat per fer suport a una solució que desbloquegi la situació.

Avui, en canvi, constatem, un cop més, que els extrems, en aquest país, ja els va bé el bloqueig. Em refereixo al que farà Ciutadans, però, probablement, al que, se-

gurament, també ens explicitaran ara que faran el Partit Popular o la CUP. Els que viuen del conflicte ja els va bé que no s'aprovi o que no hi hagi prou suport en el segon punt d'aquest dictamen i que no hi hagi una solució efectiva que desbloquegi la situació del Parlament.

I ens sorpren, i molt, que el Partit Socialista, que el Grup Socialista, que també defensava la necessitat d'aquest desbloqueig i que defensava clarament que la fórmula o l'opció havia de ser a partir de la substitució de diputats suspesos per altres del seu mateix grup, avui no se sumi a aquest acord. Suposo que vostès coincideixen amb la frase que «el que cal és tornar la política al Parlament de Catalunya». Dic «suposo que hi coincideixen», perquè l'he extreta d'un tuit del president Pedro Sánchez d'aquest matí.

Doncs bé, la forma de tornar la política al Parlament de Catalunya, avui, és votant que hi hagi una solució específica per substituir els diputats suspesos. I vostès estan caient en allò que denuncien d'altres: en el teatre. Perquè, per por a la foto de votar en Ple allò que vostès estaven disposats a votar a la Mesa del Parlament, avui vostès cauen en la incoherència.

Nosaltres responem, com els deia, per la nostra responsabilitat, per la nostra coherència i pel nostre vot. I, sí, també pel vot del primer punt d'aquest dictamen que avui es debat en aquest Ple, en el qual farem suport que el Parlament expressi, simbòlicament, que no creiem que aquests sis diputats hagin d'estar suspesos. Perquè ha quedat ben clar, el primer punt és simbòlic. Ho ha dit la mateixa senyora Arrimadas, «és expressar una opinió política sobre una resolució judicial». Simbòlic. Per molt que alguns ho vulguin embolcallar amb retòrica, fent veure que això no és només simbolisme, les que vivim tocant de peus a terra sabem que aquesta cambra ni cap Parlament de cap país democràtic no té competències ni per revocar ni per reinterpretar una decisió judicial, per injusta que sigui aquesta decisió judicial.

I com que aquest punt el votem en un parlament que nosaltres creiem plenament democràtic –i jo, almenys, el votaré tocant de peus a terra–, sabem perfectament que és un vot simbòlic, un vot d'expressió política d'un parlament respecte d'una interlocutòria judicial, la qual volem deixar clar que no compartim. Perquè no compartim l'acusació de rebel·lió per a les polítiques i els polítics presos, perquè no compartim que hagin d'estar patint presó provisional i perquè, en conseqüència, trobem un greu error i una injustícia que se'ls hagi suspès amb una interlocutòria judicial. Però, sí, s'ha fet. Ho ha fet el jutge Llarena, i, avui, diputats i diputades, el que ens pertoca és resoldre el bloqueig parlamentari al qual ens ha portat aquesta situació d'aquesta decisió judicial.

Estem aquí per fer política. I nosaltres entenem la política com una eina per resoldre els problemes i per millorar les condicions de vida de la gent, no per generar més conflictes, i només es genera més conflicte quan, de forma irresponsable, es promet impossibles a la ciutadania i es juga amb els seus anhelos, sense explicar què es pot fer i què no es pot fer, de forma realista, sense explicar la veritat, també sobre el que avui votem. I també es genera conflicte i s'actua de forma irresponsable quan es juga a fer grans les fractures causades en el país i quan l'única proposta que es fa per resoldre-ho són querelles o amenaçar amb un altre 155.

Nosaltres som aquí per fer política responsable, i avui això és tradueix a posar el nostre gra de sorra per tornar a posar en marxa, de debò, el Parlament, per tornar la política al Parlament. I això creiem que és l'únic que es mereix la ciutadania del nostre país, en un moment complicat com l'actual, tota la ciutadania del nostre país.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada Ribas. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a totes. Nosaltres no acceptarem que jutges deixin sense efecte allò que el poble de Catalunya va votar. El 18 de juliol, en aquest Parlament, des de la CUP, ja vam dir d'una manera molt clara que suspendre o no suspendre diputats o diputades no era una competència de la Mesa del Parlament, sinó que s'havia de resoldre aquí, en el Ple del Parlament.

També, fins i tot, vam arribar a enviar correus electrònics al conjunt de grups d'aquest Parlament perquè es pogués convocar la Comissió de l'Estatut del Diputat i, per tant, poder resoldre, aquí, en el Ple, el que avui, deu setmanes després, estem tractant. No vam rebre cap resposta amb relació a aquella petició. Però no és tan important per nosaltres el com, sinó el què, i el què és respectar allò que el poble de Catalunya va votar i no pas la intervenció repressiva de l'Estat espanyol. Ho recordaran: setanta-dos hores abans del 30 de gener, amb un ple d'investidura convocat, va ser en aquell cas el Tribunal Constitucional qui va intervenir perquè un dels diputats d'aquesta cambra no pogués ser president de la Generalitat de Catalunya, és a dir, deixar sense efecte expressió democràtica. Malauradament, ens hem tornat a trobar amb un òrgan de l'aparell de l'Estat espanyol, en aquest cas, el Tribunal Suprem, que pretén intervenir en aquests supòsits sobre qui té o no té la condició de diputat o de diputada. Si ja pensàvem que ho havíem vist tot, ara, de sobte, el Tribunal Suprem, en una aplicació absolutament il·lícita i illegal de l'article 384 bis de la Lecrim, pretén suspendre diputats i diputades, però fins i tot fa una cosa que va molt més enllà, que és transformar la seva condició de jutge en condició de legislador. I pretén traslladar a aquest Parlament la fórmula a través de la qual s'ha de suspendre temporalment alguns diputats o algunes diputades. Això és un cop d'estat a l'estat de dret. S'ha acabat separació de poders quan tenim un jutge que fa un exercici legislatiu.

Tot això, per desgràcia, ja no ens sorprèn. Evidentment, és absolutament desagradable la repressió, i és un salt qualitatiu en la intervenció repressiva dels tribunals vers aquest Parlament. I voldríem pensar –ens sembla que no ens equivocarem– que les direccions polítiques de Junts per Cat, d'Esquerra Republicana, de Catalunya en Comú Podem veuen d'una manera molt clara quina és aquesta intervenció repressiva de l'aparell de l'Estat espanyol contra el Parlament de Catalunya. I, per tant, veuen que amb relació al dictamen, no hauria estat necessari el punt segon.

Per cert, referint-nos al dictamen. Què planteja el dictamen? Primera part d'aquest: encapçalament, on d'una manera clara i nítida es diu: «Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la interlocutòria del Tribunal Suprem», perquè ningú tingui dubte què estem tractant, avui, aquí. Un primer apartat on es conté aprovar o no la suspensió dels drets de sis diputats del Parlament de Catalunya amb relació a la interlocutòria del 9 de juliol del Tribunal Suprem. Evidentment, nosaltres votarem perquè no hi hagi suspensió dels seus drets. I pensem, a més, que aquesta hauria de ser la votació de qualsevol demòcrata, però, arribats en aquest punt, el que traslladem, i sobretot als grups proponentes d'aquest dictamen, és: amb aquest primer punt, ja hauria estat suficient, tindrien suficients elements per no suspendre, no intervenir en la condició d'aquests sis diputats o diputades. Desgraciadament, s'ha optat més per anar a acomodar, a acomodar allò que deia la interlocutòria de Llarena. I llegeixo literalment, que «mentre duri la situació judicial i actual i no es resolguin els recursos, els drets puguin ser exercits pels membres del grup parlamentari que es designin.»

Votar a favor d'aquesta resolució, d'aquest apartat *b*, és també acceptar la intervenció repressiva de l'Estat. I volem aclarir, evidentment, que nosaltres votarem en contra d'aquest segon apartat, perquè amb un resultat contrari a aquest, es mantenen tots els drets d'aquests sis diputats, no queden alterats i continua la voluntat pròpia del Parlament perquè es mantinguin els seus drets, que significa que és aquí on avui

estem resolent, on es podria mantenir sempre la condició de diputats o diputades d'aquests cinc companys.

Per últim, demanàriem al Govern màxima transparència, o, més ben dit, a les forces polítiques que conformen el Govern. No es pot parlar de mobilitzacions permanents i reprimir-les pels Mossos d'Esquadra. No es pot fer això! De la mateixa manera que no es pot parlar de la necessitat de desobediència civil i acatar les actuacions repressives i antidemocràtiques del Tribunal Suprem.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Aragonés. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats; salutacions, també, al públic que segueix aquesta sessió plenària, i, particularment, al president i membres de la direcció de Societat Civil Catalana, que avui segueixen aquest Ple des de la llotja. També, aquesta és casa vostra.

Al nostre parer, aquest debat d'avui, de fet hem coincidit amb altres grups parlamentaris, és un debat innecessari, i ho és, innecessari, perquè, al nostre entendre, la suspensió que s'està debatent és una suspensió automàtica, és per aplicació de la llei; de fet, ho diu la mateixa resolució del jutge, però, és que, a més a més, jo crec que els fets ens acompanyen. Perquè, els fets ens diuen que aquests diputats, la suspensió dels quals es debat avui, vostès, debaten, nosaltres no la debatem, la tenim clara, que ja és efectiva. De fet, des dels mateixos serveis parlamentaris se'ls ha suspès la retribució, i, de fet, vostès mateixos van suspendre un ple, el passat 18 de juliol, perquè entenien que no tenien els vots suficients i necessaris per poder tirar endavant aquell Ple.

A partir d'aquí, vostès porten un dictamen, les consideracions del qual són inoportunes d'una cambra legislativa. Algú ho deia abans: hi ha un jutge que vol fer de legislatiu. No, aquí hi ha un legislatiu que vol fer de jutge. I en el document, en el dictamen que sotmeten a votació, fa més la impressió d'estar llegint un recurs a la interlocutòria del jutge del Tribunal Suprem, en el que fins i tot vostès arriben a sentenciar –vostès sentencien–: l'aplicació..., «la suspensió és inaplicable». És a dir, diuen, escolti'm, això és d'aquesta manera i a més a més ho sotmetem a consideració del Ple. És una il·lustració de quin és el concepte de separació de poders, segurament, que tenen vostès.

Per cert, jo entenc molt bé tot allò que preocupa a la senyora Madrenas, però a nosaltres també ens preocupen altres coses, no? Per exemple, doncs, que un parlament es salti les seves pròpies lleis. Per cert, nosaltres també ho hem vist, no només els independentistes tenen ulls, la resta de catalans també tenim ulls i també veiem les coses. I, per exemple, doncs, hem vist com en aquest mateix Parlament es salta-ven les nostres pròpies lleis. La Constitució, sí, però també l'Estatut, les nostres pròpies lleis.

O que se segresti una comitiva judicial mentre exerceixen les seves funcions. O que llencin persones al carrer a desafiar les lleis i a desafiar els tribunals de justícia. O que aturin la vida dels catalans, com va passar durant el dia d'ahir, una vegada més. Però també va passar el passat 3 d'octubre de l'any passat. Que llencin mitja Catalunya contra l'altra mitja. És que tota aquesta gent no tenen drets? Els catalans que ahir volien anar a treballar i no van poder anar a treballar perquè estaven les vies ocupades, perquè estaven les carreteres tallades, no tenen drets? Només tenen drets els altres? Només tenen drets vostès? Aquesta és la Catalunya que vostès volen? Una Catalunya en la que només vostès tinguin drets, i la resta, que no pensen com vostès, no tinguin drets i s'hagin de subsumir en els seus propis drets? No és aquest el parer que nosaltres considerem.

Per cert, comencen, d'aquesta manera, pensant que uns tenen més drets que altres, després arenguen a manifestar-se, i, al final, acaben intentant assaltar les institucions, com va passar ahir en aquest Parlament. President: «"Apreteu", feu bé d'"apretar"». President, cregui'm, per la dignitat del càrrec institucional que vostè ocupa, vostè avui ja hauria d'haver presentat la dimissió. *(Alguns aplaudiments.)*

És un engany més. S'ha dit i ho han dit en diverses intervencions: avui no aprovaran la suspensió, però sí aprovaran la delegació de funcions. Avui podran sortir vostès al carrer a dir: «El Parlament ens hem rebel·lat contra la resolució del jutge Llarena, el Tribunal Suprem, i no hem aprovat la suspensió.» I quedaran molt bé. Enganyats. Enganyats, vostès, i enganyant la resta de la gent, perquè la realitat quina serà? Que estaran suspesos. Com ja ho estan des que es va dictar aquella resolució.

Ara, amb nosaltres no comptin per a aquests enganys, tampoc. No pateixin, vostès ja compten amb la inestimable ajuda dels desbloquejadors dels independentistes, dels desembussadors dels independentistes: Podem. Cada vegada que vostès necessiten un cop de mà, allà està Podem per desembussar allò que els independentistes s'encallen amb vostès mateixos. Nosaltres no participarem del seu engany, el Partit Popular no participarem i no votarem aquest dictamen.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Un cop superat el debat, passem ara a la votació. Hi han peticions de votació separada?

(Gerard Gómez del Moral i Fuster i Albert Batet i Canadell demanen per parlar.)

Senyor Gómez del Moral... O, senyor Batet: per què em demana la paraula?

Albert Batet i Canadell

President, demanem la votació separada del punt *a* i del punt *b*. També, comunicar al president i a la Mesa que no exercirem la delegació de vot per a aquesta votació a petició dels diputats afectats, per no incórrer en un conflicte d'interès, seguint el precedent que hi va haver en aquesta mateixa cambra, per part d'un diputat Socialista, que també va exercir-lo de la mateixa manera. I també, senyor president, demano, d'acord amb l'article 88.2 del Reglament, per tal de sol·licitar que es llegeixi íntegrament la part expositiva del dictamen que se sotmet a votació.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Senyor Gómez del Moral, també demanava la paraula? Pel mateix? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Carrizosa... *(Pausa. Remor de veus.)* Escolti'm! Té la paraula, senyor Carrizosa. Li acabo de donar la paraula.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Para oponernos a que se admita la votación separada, en este caso. Porque vulnera el artículo 168 del Reglamento. El artículo 168 del Reglamento dice que «no se puede someter a votación separada aquello de lo que puede resultar una contradicción entre sus dos términos.» Y esto es evidente en esta votación. El primero dice que se suspenda. Y el segundo dice que se sustituya. Si el primero dice que se proceda a la sustitución y al final no se suspende a estos diputados... Si el primer punto desemboca en que no se suspende a los diputados, entonces, ¿qué sentido tiene que se les sustituya? Como hay una contradicción entre ambos, se tendrían que votar ambos conjuntamente.

Y luego, además, hay otra razón más –hay otra razón más–, que es que el propio letrado, señor Muro, en la Mesa, y eso consta en el acta aprobada hoy, dijo que: «No más ha de ser examinat pel Ple, en cas de que es proposi la suspensió dels diputats, el dictamen del Reglament del Parlament.» O sea que si se vota separadamente y no se

da lugar a la suspensión, entonces no debe continuarse con la votación porque no podemos continuar votando algo que no pide la suspensión sino que pide la sustitución.

Y, por último: el decir que una persona no suspendida pueda ser sustituida, y además por mayoría simple, nos coloca a todos en la ridícula situación de que este Parlamento, mañana, si se enfadan conmigo, me pueden sustituir por otro... (*riallés*), me pueden sustituir por otro sin estar suspendido, que ya me dirán ustedes cómo se puede hacer esto.

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Por lo tanto, si esto no se puede hacer...

El president

...se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

No cabe votación separada.

(*Aplaudiments.*)

El president

Molt bé. Senyor Carrizosa, hem escoltat les seves consideracions. En tot cas, referent a això –en tot cas, referent a això–, tres qüestions. La primera, aquest debat s'ha suscitat a la Mesa, i ja ha quedat clara la possibilitat de la votació separada. En segon lloc, no hi ha contradicció de termes. I, finalment, és el criteri del president el que preval en les votacions separades... I, per tant, aquest president considera que es poden votar, tal com han demanat i com s'ha fet sempre, en votació separada dels dos punts.

(*Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*)

Senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Sí, senyor president. Per una crida a l'observança del Reglament, de l'article 90. En relació amb l'article 168, malgrat que he sentit els seus arguments respecte al que exposava el senyor Carrizosa, deixi'm dir-li que nosaltres també estíem que és bastant incongruent produir una votació separada respecte a aquests dos punts. El resultat possible d'això, seria pretendre l'existència d'un efecte negant l'existència de la causa. I no pot haver-hi efecte sense causa.

Hi ha una suspensió, que nosaltres estíem que es produeix automàticament a partir del 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal, i que entenem que la Mesa hauria d'haver acordat com aplicar, que és bastant diferent que no pas que el Ple decideixi si aplica. Però, en qualsevol cas, portat per la majoria, un dictamen a la Comissió de l'Estatut del Diputat, i portat el dictamen de la Comissió de l'Estatut del Diputat al Ple, és absolutament incongruent pretendre que es pot votar separatament l'existència de la suspensió o no, i el seu efecte.

El resultat d'aquesta votació podria ser absolutament incongruent. I nosaltres estíem que és molt difícil sostenir que es pugui fer la votació separada.

El president

Gràcies, senyor Pedret. En tot cas, em reafirmo en els punts que he comentat abans.

(*José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.*) Sí, senyor Espejo?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí; gracias, presidente. Simplemente, para...

El president

Per què em demana la paraula?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Es lo que iba a decir. Para contradecir una afirmación que ha hecho usted, que este punto se ha acordado en la Mesa. Esto no se ha acordado en la Mesa porque la Mesa no es quien para acordar esto. Y el artículo 168 es claro; dice que se puede *de-manar* la votación separada y el presidente ha de acceder a la demanda si no contradice el sentido original.

Por lo tanto, si usted cree que no contradice el sentido original, no acceda a la demanda, pero no diga que la Mesa lo ha acordado, porque simple y llanamente es falso. Ya está.

Y, por otra parte, es cierto –y esto sí que se lo he dicho yo al secretario general de la Mesa–, el secretario general ha dicho: «Només ha de ser examinat pel Ple en cas que es proposi la suspensió dels diputats.» Si el Pleno acuerda que no se suspenden, porque vota negativamente al punto *a*, evidentemente este Pleno no tiene nada que discutir sobre la eventual substitución, que no está prevista en ninguna parte.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyor president; també, per observança del Reglament. En primer lloc, i amb relació també a les seves paraules de que per la votació separada el que impera és el seu criteri.

Li vull recordar l'article 168.3 del Reglament del Parlament, en el que diu que és qui presenta la proposta que pot decidir sobre la votació separada o no. I, per tant, aquest ha de ser un criteri de la Comissió de l'Estatut del Diputat, no del president del Parlament.

I la segona qüestió és que jo crec que és bastant evident que el dictamen que s'està sotmetent avui a votació ho és en virtut de l'article 25 del Reglament del Parlament, que, efectivament, fa referència a la suspensió.

Per tant, en el moment en què es pugui produir una votació separada, si finalment es decideix que sigui d'aquesta manera, i en aquesta votació separada el que és estrictament allò que forma part de l'article 25 del Reglament, que és la suspensió, no resultés aprovada, el dictamen hauria de decaure per complet, no es podria sotmetre a votació una segona part del dictamen que no té res a veure amb la suspensió que hauria quedat rebutjada.

El president

Senyor Rodríguez, com vostè també molt bé sap, la sol·licitud de votació separada la pot formular qualsevol grup parlamentari; s'escolta aquesta petició i, si no s'observen contradiccions, que no n'observo *(remor de veus)*, es planteja aquesta votació separada, tal com ha demanat el grup parlamentari.

Per tant, procedim a la votació... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)*
Senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, solo para decir que, a la vista de que se están vulnerando absolutamente todas las normas nuevamente, los procedimientos, los reglamentos, entendemos que además se somete a votación algo que no es votable, ya lo hemos dicho, y por lo tanto nosotros no vamos a estar en el hemiciclo durante este simulacro de votación que no tiene apoyatura legal ninguna.

(Pausa. Gerard Gómez del Moral i Fuster demana per parlar.)

El president

Sí, senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, president, a tenor del que ha passat, dir que és una llàstima, perquè hauríem vist, amb el suplicatori del senyor Casado, a veure si podia el Ple votar-ho o no...

El president

Per què em demana la paraula, senyor Gómez del Moral? Ara no...

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...més enllà d'això... No, era per una qüestió d'ordre. A banda, ho podríem fer per contradiccions, perquè realment és molt inconsistent el que s'ha dit, però, per una qüestió d'ordre, que era demanar la votació separada del punt *b*; que també ho havia fet el senyor Batet, però, vaja, que el nostre grup també la demana.

El president

El senyor Batet ha informat, també, que els diputats que formen part del seu grup parlamentari no votaran en aquesta votació pel... (*Veus de fons.*) Molt bé.

Per tant... (*Pausa.*) Sí, si ho poden dir, si us plau? Perquè consti en acta.

Sergi Sabrià i Benito

Sí, actuarem de la mateixa manera, i, per tant, els diputats afectats i dels quals en tenia jo la delegació tampoc votaran en aquests dos punts.

El president

Gràcies, senyor Sabrià. Abans de la votació, tal com s'ha demanat, es llegirà el contingut del dictamen. Per tant, prego al secretari Campdepadrós que en pugui fer lectura.

Gràcies.

El secretari primer

Molt bé, senyor president, procedeix a la lectura de la part expositiva del dictamen:

«Proposta de dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la interlocutòria del Tribunal Suprem, Sala Penal, de 9 de juliol de 2018.

»Punt primer: antecedents de fet.

»Primer. En data 13 de juliol de 2018 ha estat rebuda en el Registre del Parlament de Catalunya la interlocutòria de data 9 de juliol de 2018 de la Sala Segona del Tribunal Suprem, que incideix, en aplicació de l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal, sobre els drets parlamentaris dels diputats d'aquesta cambra: Carles Puigdemont i Casamajó, Oriol Junqueras i Vies, Jordi Turull i Negre, Raül Romeva i Rueda, Josep Rull i Andreu i Jordi Sànchez i Picanyol.

»Segon. En data de 25 de setembre de 2018 la Mesa del Parlament de Catalunya ha acordat traslladar la decisió sobre els efectes de la referida interlocutòria a la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

»Segon: consideracions jurídiques i polítiques.

»Primera. Atès l'informe dels Serveis Jurídics del Parlament de Catalunya de 17 de juliol de 2018 i la interpretació de l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal donada pel Tribunal Constitucional en la seva Sentència 199/1987, i també en la seva Sentència 71/1994, la suspensió prevista en el citat precepte només seria d'aplicació als parlamentaris processats i empresonats per un presumpte delictes de rebel·lió en cas de que haguessin fet servir armes de guerra o explosius, fossin terroristes o formessin part d'organitzacions armades.

»És públic i notori que els diputats afectats per la interlocutòria del Tribunal Suprem han actuat sempre de forma cívica, pacífica i democràtica. Són persones compromeses amb la pau i la no-violència, amb una trajectòria de compromís ina-

pellable amb la defensa dels drets fonamentals, i que han rebutjat sistemàticament qualsevol forma de fer política que pogués posar en risc la convivència.

»A més, la resolució del Tribunal Superior de Schleswig-Holstein, de 12 de juliol de 2018, en conèixer del procés d'extradició contra Carles Puigdemont i Casamajó, la va declarar inadmissible pel que fa al càrrec de rebel·lió que el Tribunal Suprem li imputa, pels mateixos fets, tant a ell com a la resta de diputats afectats.

»En el cas concret del diputat Carles Puigdemont, es dona la circumstància afegida que es troba en llibertat. No concorre, per tant, un altre dels requisits per a la suspensió. Així ho destaca l'informe emès pels Serveis Jurídics, segons el qual –i aquí cita literalment entre cometes– “perquè es pugui aplicar la mesura cautelar que estableix l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal, resulta estrictament necessari no només que s'hagi decretat presó provisional, sinó també que aquesta s'hagi materialitzat mitjançant l'entrada efectiva en presó de les persones processades.”

»Per aquests motius, la suspensió prevista a l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal és inaplicable als diputats als quals fa referència la interlocutòria de 9 de juliol de 2018 del Tribunal Suprem.

»Segona. L'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal preveu la referida suspensió de drets parlamentaris com a mesura de caràcter provisional. No obstant, aquesta no pot ser d'aplicació automàtica com pretén la mencionada resolució judicial; doncs, en efecte, el Parlament de Catalunya gaudeix d'autonomia parlamentària, d'acord amb l'article 72 de la Constitució espanyola, els articles 58 i 59 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i la doctrina del Tribunal constitucional, motiu pel qual l'eventual aplicació dels efectes previstos en aquell precepte legal requereix la intervenció dels òrgans parlamentaris competents.

»L'autonomia parlamentària protegeix la institució d'ingerències externes i permet al Parlament dotar-se dels seus propis procediments per a canalitzar resolucions com la del Tribunal Suprem de 9 de juliol de 2018. En aquest sentit, l'article 25 del Reglament del Parlament de Catalunya habilita un mecanisme específic per a supòsits de suspensió dels drets i deures dels parlamentaris, de manera que correspon a aquesta comissió l'examen de la qüestió i l'elaboració del present dictamen.

»D'acord amb les consideracions anteriors i de conformitat amb el principi d'autonomia parlamentària –article 72 de la Constitució espanyola i articles 58 i 59 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya–, la posició institucional de la cambra, el procediment previst en l'article 25 del Reglament del Parlament de Catalunya i la mateixa doctrina del Tribunal Constitucional, la Comissió de l'Estatut dels Diputats és l'òrgan competent per a l'elaboració del present dictamen.

»Tercera. La mesura provisional prevista a què s'ha fet referència anteriorment, en cap cas pot implicar la pèrdua de la condició plena de diputat ni pot provocar un dany irreversible en els drets polítics dels parlamentaris.

»Els diputats del Parlament són els legítims representants del poble de Catalunya perquè han estat escollits mitjançant unes eleccions. És inacceptable, des del punt de vista democràtic, que un jutge intenti privar-los, a ells i a la ciutadania, del dret a la representació política, consagrat per l'ordenament jurídic estatal i internacional.

»L'article 23 de la Constitució espanyola, l'article 3 del Protocol número 1 del Conveni europeu de drets humans i l'article 25 del Pacte internacional dels drets civils i polítics protegeixen el dret a la representació política, en el sentit de garantir que les persones que han accedit a càrrecs electes puguin mantenir-los i desenvolupar les seves funcions representatives sense perturbacions il·legítimes, tal com ha manifestat el Tribunal Constitucional en reiterades ocasions: Sentència 23/1984, 20 de febrer, Fonament Jurídic IV; Sentència 212 de 1993, de 28 de juny, Fonament Jurídic IV; Sentència 185 de 1999, d'11 d'octubre, també Fonament Jurídic IV.

»Per tant, els diputats del Parlament de Catalunya afectats per la interlocutòria que motiva aquest dictamen tenen dret a mantenir la seva plena condició de diputats.

»Quarta. Davant d'aquesta situació d'excepcionalitat, atès que els diputats afectats per la interlocutòria de 9 de juliol de 2018 no poden acudir personalment al Parlament, considerant que la composició parlamentària sorgida de les urnes el 21 de desembre de 2017 és un bé superior que cal preservar, i mentre no es resolguin els recursos presentats per les seves defenses, s'escau adoptar les mesures que siguin necessàries per garantir els drets fonamentals dels diputats i que: *a)* el Parlament de Catalunya mantingui les majories emanades de les urnes; *b)* els diputats mantinguin les actes, i *c)* les votacions realitzades en el Ple siguin efectives.»

Aquí finalitza la part expositiva del dictamen.

El president

Gràcies, secretari. Ja... Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...president. Aquesta part expositiva no forma part del dictamen, no està distribuïda amb la documentació del Ple i no..., és que simplement era l'exposició de motius d'una proposta de dictamen que va anar a la Comissió d'Estatut del Diputat. Crec que no s'hauria d'haver llegit.

Però, ja que s'ha llegit, el que demanem és que s'incorpori també a la votació que es produirà en aquests moments, i, per tant, sigui publicada també..., quan s'aprovi o no el que s'ha de votar a continuació, que també s'inclogui el que ha estat llegit.

El president

Aquesta..., el que s'ha llegit constarà, òbviament, a l'acta del Ple, senyora Granados. L'acord del que es vota són sempre..., la part dispositiva i no la part expositiva, i, en tot cas, la part expositiva s'ha llegit i constarà en l'acta del Ple.

Eva Granados Galiano

Si és com vostè diu, hauria d'haver estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i aquesta part expositiva no ha estat publicada. No està entregada a la documentació que tenim als escons i no s'ha publicat en el butlletí.

Per tant, si vostès el que decideixen és llegir una part expositiva del que era una proposta de dictamen i avui el que ve a votació és només el dictamen, el que demanem, sent coherent amb aquesta escenificació a la que estem assistint, és que també no només en l'acta, sinó que l'acord que es produirà en aquests moments tingui també contingut la part expositiva que han llegit.

El president

La part expositiva, com bé sap, senyora Granados, no és el que es vota, sinó que el que es vota és la part dispositiva. I, en tot cas, constarà... –insisteixo en això–, constarà en acta, tal com s'ha llegit en aquest Ple, de la mateixa manera que en el dictamen que tenien els grups parlamentaris a la comissió hi constava.

Ja hem cridat a votació.

Passem a la votació.

Recordo que votem separadament, perquè així s'ha sol·licitat, el punt *a* i el punt *b*.

Abans de procedir a la votació, els recordo que tenim un sistema de votació nou... *(Veus de fons.)* El sistema de votació és com sempre, el que canvia és el dispositiu. Però, en tot cas, saben sempre com han de votar, perquè, de fet, votem com normalment. El que sí que veuran és que a la pantalla sortirà només el compte enrere de deu segons per a la votació i, finalment, el resultat final.

Per tant, passem ara a la votació del punt número 1.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Perdonin, disculpin; deu ser la novetat del sistema. *(Pausa.)*

Ara sí. Comença la votació.

(*Remor de veus.*) Hi ha alguns diputats a qui no ha funcionat el sistema? (*Pausa.*)
Sí; senyora consellera, digui... (*Veus de fons.*) No ha funcionat.

Deixem-ho un minut, un moment, i tornem a reprendre la votació, i mirem què ha passat.

(*Pausa llarga.*)

Escoltin, si us plau, diputats, diputades, tornarem a procedir a la votació vist que no ha acabat de funcionar en alguns escons. Han de tenir present que han de marcar com sempre primer el botó de presència, s'encengui o no s'encengui el llumet, d'acord?, sempre marcar el botó de presència primer i després el sentit del vot, com sempre, independentment de si s'encén o no s'encén el llumet. Després revisarem aquesta qüestió, però ara votin com ho han fet sempre. D'acord? (*Pausa.*)

Tornem a iniciar la votació.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*)

Un moment –un moment. Calma. Tornem..., tornem a provar-ho.

Comença la votació.

El resultat de la votació... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. El resultat de la votació d'aquest punt *a* del dictamen ha quedat rebutjat per 71 vots en contra, cap vot a favor, cap abstenció i 17 vots que consten presents però que no han votat. Per tant, aquest punt queda rebutjat atès que no ha assolit la majoria absoluta requerida per l'article 25 del Reglament.

Passem ara a la votació del segon punt, del punt *b*, del dictamen. Els recordo que procedim com acabem de fer.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*) Ha «apretat» el botó de presència? (*Veus de fons.*) Disculpi, diputada, però no consta que hagi «apretat» el botó de presència, si no quedaria marcat. En tot cas, insisteixo que revisarem el sistema. Demano que tinguin paciència avui, evidentment, perquè és el primer dia. (*Remor de veus.*) En tot cas, insisteixo que ho revisarem.

En qualsevol cas... (*remor de veus*) –si us plau!–, el resultat de la votació: són 66 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció i 17 presències però no votació.

Per tant, atès que ha assolit la majoria simple, queda aprovat aquest segon punt del dictamen, aquest punt *b*.

No hi han més temes a tractar.

S'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i deu minuts.

Sessió 16.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/12).
Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Bona tarda. Silenci, si us plau. Comencem la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00003/12

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà pels articles 154 i 155 del Reglament i d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus el passat 28 de setembre.

Així doncs, en primer lloc té la paraula el molt honorable senyor Quim Torra, president de la Generalitat. President, quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

President, diputades i diputats, molt bona tarda a tots. Vull començar la meua intervenció parlant de què ha passat aquest aniversari del referèndum del primer d'octubre. Ha estat un cap de setmana llarg i un dilluns intens. Centenars de milers de ciutadans han omplert de gom a gom els carrers, les places, els col·legis, en actes convocats per celebrar una gran victòria, la victòria de la democràcia, aquella data del primer d'octubre, quan la democràcia va aconseguir vèncer la violència, la intimidació, l'amenaça i la por.

Una part molt important de la ciutadania va decidir, ara fa un any, que prendria el control del seu futur, es va apoderar. Fou una victòria democràtica com poques n'hi ha hagut en la nostra història recent. Vam viure un esclat de la intel·ligència col·lectiva, l'autoorganització i la fraternitat.

Malauradament, la celebració d'aquell esclat de ciutadania i determinació es va veure malmès aquest cap de setmana i ahir per uns fets aïllats que ens són gens representatius i que confio que no es tornin a repetir. I és en aquest sentit que cal fer una autocrítica seriosa. El camí de la independència no és aquest, tot al contrari. El primer d'octubre es va fer a cara descoberta, perquè en l'exercici de l'autodeterminació no tenim res a amagar. D'aquesta manera vam vèncer un estat autoritari. Hem d'exigir-nos i hem d'exigir que la mobilització que necessitem pels drets civils, socials i nacionals dels catalans sigui sempre no violenta, radicalment no violenta. Com no hem de rebai-xar ni un mil·límetre, en cap moment, la intensitat de la mobilització; és clar que no.

Vull compartir, avui i aquí, una exigència de més intel·ligència política a tothom, de més responsabilitat a tothom, de més autocrítica a tothom; i a nosaltres, al Govern de Catalunya, els primers, sempre que calgui. I en aquest sentit els anuncio que el conseller Miquel Buch compareixerà, a petició pròpia, per donar explicacions a la cambra, petició que serà registrada aquesta mateixa tarda.

Però també necessitem més determinació per acabar la feina que vam començar ara fa un any. Els dirigents polítics ens hem d'explicar més, i millor; és evident. S'ha fet evident que una part de la població no comprèn la nostra acció política, i això és responsabilitat nostra, i meua en primer lloc. Cal que parlem més clar i que tothom pugui compartir el camí traçat per fer efectiva la república votada el primer d'octubre i proclamada el 27 d'octubre.

Cal tornar al treball unitari i que s'acabi aquest mirar-se de reüll constant. La unitat, l'esperit constructiu i l'acció no violenta han estat la clau de l'èxit fins ara. No sabem fer-ho d'una altra manera. El primer d'octubre va ser possible per una cadena de complicitats que, si no aconseguim refer-la ara, serà molt difícil que guanyem. I jo vull que guanyem.

Amb tot, és evident que la paciència dels catalans no és infinita. El marge del president Pedro Sánchez s'ha acabat; avui mateix el president Sánchez ha fet un misatge dient que «jo no he de posar en risc la normalització política, animant els radicals a assetjar les institucions democràtiques». Vull recordar-li al president Sánchez que qui posa en risc la normalització política és el seu Govern, mantenint els presos polítics i els exiliats i impedit el dret a l'autodeterminació dels catalans. Doncs prou. (*Aplaudiments.*) Cal que el president Sánchez prengui compromisos concrets i valents. Prou d'amenaques, prou de vaguetats. Ara cal que es prenguin decisions i es facin propostes concretes.

Hem estat més pacients d'allò que ens exigia a la ciutadania que fa un any va defensar la nostra democràcia; hem estat molt pacients amb el tripartit del 155, després de tot el que ens ha fet. Hi insisteixo, tenim presos polítics, exiliats i milers de ciutadans processats per haver defensat que Catalunya havia de votar. La paciència, ho repeteixo, no és infinita.

I tanmateix, de nou, ofereixo, oferim a Pedro Sánchez la possibilitat de fer una proposta sobre com vol facilitar l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya, amb concreció i amb claredat. Quan vulgui, ens podem reunir per negociar. Avui mateix enviaré una carta al president del Govern espanyol emplaçant-lo a reunir-nos al més aviat possible. Però no vull tornar a sentir parlar de diàleg si no s'exerceix, i tampoc si no es concreta amb claredat.

Si no hi ha aquesta proposta per exercir l'autodeterminació de manera pactada, vinculant i reconeguda internacionalment damunt de la taula abans de novembre, l'independentisme no podrà garantir cap mena d'estabilitat al Congrés dels Diputats al senyor Pedro Sánchez. (*Remor de veus.*) Ho repeteixo, l'independentisme no podrà garantir cap mena d'estabilitat al Congrés dels Diputats al senyor Pedro Sánchez.

L'Estat espanyol i la seva deriva autoritària i repressiva són els màxims responsables de la tensió als carrers. A tots ens interessa resoldre un conflicte polític que no s'hauria d'haver produït mai en aquests termes de presó, exili, persecució judicial i violència policíaca. Tots tenim ben fresques les imatges d'ara fa un any, tots tenim ben presents cada dia els presos i els exiliats. Qui es pensi que tot això ens farà retrocedir és que no coneix la determinació i la força que ens dona saber que sempre serem al costat de la democràcia, la llibertat i la pau.

Aquest cap de setmana i durant la jornada d'ahir, hem pogut comprovar dues coses. La gent hi és, hi ha una part majoritària de la societat que vol construir un futur de llibertat i que no permetrà que es malbarati el somni; treballem intensament per acabar la feina que vam començar. I una altra cosa: no ens esperarem eternament; de fet, no esperem, avancem per fer efectiva la república mentre oferim a l'Estat espanyol una oportunitat per reenganxar-se en el camí de la democràcia, la negociació i la llibertat.

Fins ara no hem vist cap proposta clara del tripartit del 155, però els oferim abandonar la unilateralitat exercida amb repressió, amenaces, judicialització, violència policíaca, presó i exili. Ara bé, la decisió és seva; nosaltres avancem sense més espera.

També aprofito que el debat coincideix amb la decisió majoritària del Ple de fer respectar el vot dels ciutadans i, per tant, els seus drets com a electors, davant de l'intent matusser d'algun jutge –la reputació del qual, com la del Consell General del Poder Judicial, són zero a Europa– de pervertir el resultat del 21 de desembre i la composició dels representants d'aquest Parlament. Estem disposats a defensar la sobirania del Parlament i del poble de Catalunya, sempre i en qualsevol circumstància; que ningú no en tingui cap dubte.

I lamento, lamento profundament que en la defensa democràtica de la sobirania del Parlament no hi siguem tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. No és una qüestió d'ideologies ni de projecte polític. En el respecte per les nostres institucions hi hem de ser tots, tots els demòcrates d'aquest país, i no es pot permetre que un jutge s'inventi fórmules que no formen part de l'ordenament jurídic per subvertir la composició del parlament escollit en unes eleccions. Ja n'hi ha prou de judicialitzar la política. Ja n'hi ha prou de silenciar i distorsionar la veu dels ciutadans d'aquest país. (*Aplaudiments.*)

La majoria independentista d'aquest Parlament té un mandat per implementar, un mandat que surt sempre de les urnes, del vot dels ciutadans, de la seva consciència d'homes i dones lliures, però que sovint s'ha hagut d'expressar sota amenaces intolerables. És un mandat republicà que va néixer el primer d'octubre, que políticament es va concretar el 27 i que es va ratificar electoralment el 21 de desembre, en unes eleccions en què no totes les candidatures van poder comptar amb les mateixes condicions. Parlem d'un esdeveniment que van deixar una majoria independentista en aquesta cambra, que es va fer amb candidats empresonats i a l'exili, amb candidats sota l'acusació judicial i amb una vigilància total que posava en qüestió el fonamental dret d'expressió. Una campanya en què es van prohibir colors, es van perseguir paraules i es van silenciar veus. I amb tots aquests elements en contra la majoria independentista va obtenir el suport de la ciutadania per poder formar govern.

I què va passar a continuació? Que, descontents amb el resultat que havien donat els ciutadans, el bloc del 155 i els aparells de l'Estat es van dedicar a impedir que el mandat electoral es fes efectiu en la investidura del president Puigdemont i es va prohibir que Jordi Sánchez acudís al seu debat d'investidura, i després es va empresonar el candidat Turull a mig debat d'investidura, una indignitat que faria enrogir tots els parlaments del món. Com poden confiar els ciutadans en un estat que utilitza els tribunals per guanyar allò que les urnes no li donen?

Com deia, tenim un mandat i el volem complir. Com ho volem fer? De la manera que trobem més lògica de fer les coses en l'Europa del segle XXI: adequant la legalitat a la voluntat majoritària dels ciutadans, abanderant el diàleg i el respecte escrupolós al dret de decidir dels pobles, és a dir, del dret d'autodeterminació de les nacions, de la causa justa de la independència. És aquesta oportunitat de no perdre el tren de la història allò que vam oferir a l'Estat espanyol aleshores, quan el seu Govern va canviar de color. I, tal com he dit, esperem una resposta que estigui a l'alçada de les circumstàncies.

Tots els catalans recorden perfectament l'«apoyaré» del socialisme espanyol de fa uns anys. Encara avui recordem l'engany d'aquella reforma, que fou votada en un referèndum d'autogovern, com es diu avui, i que després es va quedar en la pell i els ossos. La solució no és un nou estatut. I jo no renunciaré mai a complir el mandat del primer d'octubre, perquè el dret d'autodeterminació no em pertany a mi, ni al meu Govern, ni a cap dels representants polítics d'aquesta cambra; pertany al poble de Catalunya, i exercir-lo és un dret inalienable que té. Aquesta –aquesta– és la qüestió. I aquest Govern està compromès a no aturar-se fins a fer efectiu el mandat del referèndum, amb totes les conseqüències.

Oferim a l'Estat espanyol l'oportunitat d'homologar-se a democràcies més avançades, com la canadenca o la britànica. El mateix president Sánchez va tenir ocasió de conèixer-ho de primera mà en el seu viatge al Canadà, i de veure que els referèndums, sí, es poden guanyar o es poden perdre, però la democràcia sempre en surt reforçada, i les societats, també.

Per això es va fer el referèndum d'ara fa un any, perquè no entenem una manera millor de resoldre els dubtes o la divisió d'opinions que votant, com a persones adultes i responsables. I és trist, encara avui, veure que hi ha partits que consideren que la nostra societat no està preparada per decidir el seu futur; trist, perquè demostren la nul·la confiança en la maduresa de la nostra societat.

Tenim un mandat clar del referèndum d'ara fa un any, i tan sols un referèndum acordat, vinculant i reconegut internacionalment pot renovar aquell mandat.

Aquesta, hi insisteixo, és l'oportunitat que té el Govern de Pedro Sánchez per reconduir la deriva autoritària i repressiva on va caure l'Espanya de Mariano Rajoy, el Partit Popular i Ciutadans, i també el PSOE, que es va sumar a l'aliança del 155. Deu ser el PSOE d'ara diferent? Vol sortir de debò del bloc del 155 o vol mantenir-s'hi? Ho veurem, però, com he dit abans, necessitem respostes clares ben aviat. Els esperem, els esperem en el camí de la democràcia i del respecte a la voluntat de la ciutadania; però, si no, nosaltres farem el nostre camí.

Per tot això que acabo de dir, ens disposem a desplegar una acció de govern encaminada a fer efectiu el mandat polític del referèndum de fa un any, i, en conseqüència, posem en marxa, ja, alguns instruments de construcció d'un país més just, capaç d'oferir més benestar, econòmicament dinàmic, creador d'oportunitats i que garanteixi els drets i les llibertats conquerides en moltes lluites compartides, com li agrada dir a l'enyorat amic Jordi Cuixart, al llarg dels anys. Ho hem fet posant tota l'atenció en els drets civils, socials i nacionals, perquè creiem que és aquí on es juga la partida, en la defensa dels drets civils, socials i nacionals del país.

Precisament ahir vam nomenar el director de l'Oficina de Drets Civils i Polítics, que es posarà en marxa per oferir suport als ciutadans que vegin vulnerats aquests drets fonamentals.

També crearem els pròxims dies, a mitjans d'aquest mes d'octubre, el consell que impulsarà el fòrum cívic, social i constituent, que posarà en marxa un debat ciutadà que serveixi per posar les bases de l'arquitectura fundacional de la república. Serà un fòrum amb persones de prestigi i de llarga trajectòria professional, al qual hi convidarem tota la ciutadania per fer un procés participatiu, útil i de qualitat.

Aquest consell tindrà l'encàrrec de posar en marxa un debat a fons de com ha de ser la república catalana. Vam anunciar aquesta legislatura com un pas de la restitució a la constitució, i això és el que ens disposem a fer, condicionat al resultat del procés judicial contra els nostres líders democràtics a la presó i a l'exili.

Així, una vegada ja donem per acabada la fase de recuperació institucional, avancem amb pas ferm cap a l'elaboració del debat constituent. La independència no la fem per canviar una bandera, un color o el nom del nostre Estat; la fem perquè sabem que és la millor manera per disposar de les eines i les condicions favorables per servir la ciutadania en termes de benestar, dinamisme econòmic, generació d'oportunitats i justícia social.

Com sabeu, també vaig fer una crida a emprendre una marxa pels drets civils, socials i nacionals arreu del país i amb activitats a l'estranger, per estendre el clam de llibertat, justícia i democràcia que ja vam poder constatar de manera contundent el passat Onze de Setembre.

Aquest país fa anys que està en marxa, però ara cal concentrar els esforços a fer saber que no acceptarem un judici injust, sense fonament, ni unes sentències que no siguin l'absolució. Som els que volem justícia, i per això l'hem anat a buscar fora, veient que aquí només hi hauria venjança. Som els que exigim el respecte que mereixen els nostres drets, perquè tenim dret de tenir tots els drets de què gaudeix qualsevol altre ciutadà europeu.

Per això apello a aquesta mobilització permanent, sí, perquè no podem normalitzar ni per un segon la gravíssima situació política que viu el país.

En aplicació d'aquest mandat republicà també ens hem proposat de recuperar el contingut de les lleis de caràcter social suspeses pel Tribunal Constitucional a petició del Govern espanyol; ho hem començat a fer. La Llei d'universalització de l'assistència sanitària ja és plenament vigent. Preparem la recuperació dels continguts de les mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, i de les mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial. A la vegada que negociem la retirada dels recur-

sos contra lleis com la de l'impost dels habitatges buits, la Llei del canvi climàtic, de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques, entre d'altres. És un compromís polític que va votar i adquirir aquest Parlament, i és un compromís de consciència amb l'objectiu de construir una república de drets i llibertats, de dignitat i de justícia social.

Un govern socialista a Espanya té a les seves mans de retirar les impugnacions de lleis absolutament pensades per millorar la qualitat de vida dels 7 milions i mig de catalans. Parlem de lleis que es van aprovar amb un suport molt majoritari d'aquest Parlament, en molts casos amb el suport del mateix Partit Socialista. Ara, la decisió és a les seves mans; ara veurem el grau de coherència de les seves paraules i promeses. I si el Govern socialista de Pedro Sánchez no retira els recursos contra aquestes lleis socials les tornarem a aprovar una altra vegada dins del termini de la resolució que va aprovar aquest Parlament; és a dir, el desembre d'enguany.

Finalment, i en aquest primer bloc, els anuncio que ahir, en l'aniversari del primer d'octubre, vaig donar instruccions perquè la Generalitat es personi com a acusació popular en totes les causes judicials obertes de persecució de l'independentisme i de la llibertat d'expressió. No podem permetre que es persegueixin ciutadans i representants democràtics per haver defensat la democràcia, el dret de vot o per pensar com ho fa la majoria de la societat catalana.

Per tant, resumeixo, d'aquest primer bloc. Primer, partim del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre i de la declaració política d'independència del dia 27.

Segon, hem ofert, oferim i oferirem sempre negociació a l'Estat espanyol, i a la comunitat internacional, directament, activar una mediació per si la proposta d'un referèndum pactat, vinculant i internacionalment reconegut, obra la via de la solució a la gravíssima crisi política actual.

Tercer, acabada la fase de la restitució, incompleta perquè falta el retorn del president Puigdemont, iniciem la fase que ens ha de conduir a un projecte de constitució catalana condicionat a les sentències judicials contra els nostres presos polítics i exiliats, com els hi explicaré al final d'aquesta intervenció.

I, per tant, posem en marxa, en primer lloc, l'Oficina de Drets Civils i Polítics; en segon lloc, a partir de mitjans d'octubre, la constitució del consell assessor del fòrum cívic, social i constituent; tercer, una marxa pels nostres drets civils, socials i nacionals; quart, un calendari clar d'execució de la recuperació de les lleis socials; cinquè, la Generalitat es personarà com a acusació popular en totes les causes de persecució política obertes i, sisè, no garantirem cap mena de suport al Govern de Pedro Sánchez a partir de novembre si no hi ha una proposta de diàleg polític de fons sobre Catalunya, és a dir, sobre l'autodeterminació.

I abans d'entrar en el pla de govern, i tal com em vaig comprometre, passo a explicar-los, breument, un primer avançament de l'informe que s'ha fet sobre les conseqüències de l'aplicació de l'article 155, així com de la feina feta fins ara pel Govern que presideixo. Vull centrar-me en l'impacte que l'aplicació del 155 ha tingut sobre els serveis públics, a banda, de l'impacte que va tenir sobre aquesta cambrà, sobre el Govern, etcètera. Ja els avanço que l'impacte és desolador, ho intuïem; ara ho hem pogut constatar. Molts treballadors i treballadores públiques ho havien denunciat i molts se m'han adreçat directament per explicar-me com han viscut des de dintre els retards, la inacció, la sobreburocràcia i, sobretot, el tractament indigne que s'ha donat a una institució centenària com és la Generalitat de Catalunya.

Deixin-me, per tant, abans de seguir, donar un agraïment sincer i sentit a la responsabilitat, professionalitat i dedicació dels servidors públics, gràcies als quals amb tota seguretat es va poder amortir la gravetat dels efectes del 155.

La destitució del Govern de la Generalitat i del seu president va afectar la governança d'aquesta institució i la seva representació institucional. Així es va impedir, per exemple, presentar al·legacions o personar-se en els procediments contra catorze litigis competencials entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat. Ras i

curt, es va impedir que la Generalitat defensés, per exemple, lleis que afecten el benestar dels nostres ciutadans; lleis que afecten la nostra economia; lleis que ens posicionen com a país capdavanter en un món global, entre d'altres. Entre els impactes més evidents: el cessament de 242 persones, el tancament de les delegacions del Govern de l'exterior per la supressió del Diplocat.

Respecte al tancament de les delegacions del Govern a l'exterior, a més dels perjudicis evidents i els més dolorosos sobre les persones que hi treballaven, el seu cost va ser d'1,75 milions d'euros. Va significar que els 300.000 catalans residents a l'estranger perdessin els serveis que els ofereixen aquestes delegacions, com l'emissió dels certificats digitals, Idcat, Idcat mòbil, per poder-se relacionar electrònicament amb les administracions.

És una evidència que el 155 va afectar el normal desenvolupament dels programes estratègics, les inversions, les compres, els serveis, els subministraments, les subvencions, els acords amb altres institucions. I ho va fer d'una forma molt transversal i amb un impacte directe sobre la normal prestació de serveis públics. No els vull atabalar amb llistats extensos però destacaria 25 milions i mig d'euros dels Feder afectats pels retards i l'alentiment d'inversions; la paralització de la tramitació del Pla estratègic de l'aviació 2030 i que ens obliga ara a licitar de nou la seva redacció, o els retards en la planificació i execució del Pla de formació permanent del professorat que ha afectat seixanta mil docents. Sí, ho han sentit bé, seixanta mil docents afectats.

A aquesta situació cal sumar-hi el control econòmic per part de l'Estat, iniciat a finals del 2015 amb una implantació progressiva i que va rebre l'estocada final a partir del 15 de setembre de 2017, a través de la no disponibilitat de crèdit, la retenció de la bestreta de recursos propis de la Generalitat i el pagament indirecte de les factures per part del ministeri, el bloqueig dels comptes bancaris de la Generalitat i tot el sector públic o la declaració responsable dels interventors en el moment de l'adjudicació de contractes.

Aquest control afegit va implicar, per exemple, que els equipaments d'acció cívica i comunitària i les residències d'atenció a la infància, i les residències de gent gran i discapacitats, es van trobar en molts casos sense liquiditat, ja que calia fer declaracions responsables per a qualsevol despesa. O l'endarreriment en la tramitació de més de tres-cents convenis en els àmbits del treball, els afers socials i les famílies per un valor de gairebé 100 milions d'euros, o les addendes dels contractes programes amb els ens locals en matèria de serveis socials que van quedar pendents. En alguns casos, l'impacte és molt més greu perquè ha suposat la pèrdua del pressupost del 2017 sense possibilitat d'incorporar-lo al del 2018. Totes elles, institucions del sector més feble del nostre país, del sector del tercer sector, justament on més hem de vetllar, on més hem de tenir cura per a les persones que més ho necessiten. El llegat del 155, doncs, són mesos perduts, temps perdut, millores ajornades, malbaratament de recursos públics i pèrdues d'oportunitat.

Aquesta informació parcial, que avui els he traslladat, ben aviat en tindran tots els detalls a través de la comissió corresponent en la informació que es proporcionarà en aquesta cambra.

Però l'acció política d'implementació de la república no ens pot fer oblidar que estem governant per la gent amb els mitjans que tenim. Un dels primers objectius del nou govern era la restitució, tornar a posar en marxa el Govern i els departaments al servei dels 7 milions i mig de catalans. Calia fer-ho amb urgència per evitar que les conseqüències, que acabo d'explicar, del 155 fossin encara més greus.

Des de la formació del Govern han transcorregut exactament cent vint-i-dos dies, si descomptem l'agost, encara avui no en portem ni cent. En aquest curt període, i tenint en compte la complexa situació de partida –complexíssima situació de partida–, aquest Govern ha aprovat quatre projectes de llei, dos decrets llei, nou decrets i, en aquest moment, disset decrets més estan en tramitació avançada. No és pas poca

feina, aquesta que s'ha hagut de fer en un context, hi insisteixo, d'una gravetat absoluta. Aquesta, la que segueix a continuació, és una petita selecció de les decisions preses i actuacions fetes durant aquest període de poc més de cent dies.

Departament de Presidència. Hem destinat 20,4 milions d'euros a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, per poder fer front als canvis de criteri de l'agència tributària espanyola pel que fa a la deducció de l'IVA; sí, ens interessa que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals pugui seguir tirant endavant la seva tasca i que la pugui fer amb tota la professionalitat que sempre ha exercit. Hem aprovat el Pla director de formació en equitat de gènere, per normalitzar la perspectiva de gènere a les polítiques públiques, i hem convocat subvencions per a entitats que promouen la igualtat efectiva entre dones i homes per valor de 800.000 euros.

Economia i Hisenda. Hem adjudicat, a través de subhasta pública, vint-i-set immobles d'herències intestades per un import de 4 milions d'euros. Tres milions d'aquests es destinaran a la compra d'habitatges de lloguer social, i hi ha la voluntat de destinar el milió d'euros restant també a polítiques d'habitatge social. Mitjançant l'Institut Català de Finances, hem obert finançament a 746 empreses per un import de 213 milions d'euros. El 97 per cent d'aquestes empreses finançades han estat pimes i emprenedors, els principals segments de l'economia catalana.

Acció Exterior. Hem restablert les delegacions al Regne Unit, Irlanda, Alemanya, Itàlia, França, Suïssa i els Estats Units d'Amèrica. Hem aturat el mandat de liquidació del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya, el Diplocat, que el Consell de Ministres del Govern espanyol havia acordat sota l'aplicació de l'article 155, i hem reiniciat tots els tràmits perquè torni a funcionar plenament i de manera normal.

Ensenyament. Hem destinat 13 milions d'euros a la contractació del servei de monitors i 4,2 milions d'euros a la contractació de personal especialitzat per donar suport als alumnes amb necessitats educatives especials. Hem incorporat, per a aquest curs, vuit-cents nous docents. S'ha creat el programa d'innovació «Activa Formació Professional», que té com a objectiu promoure les competències en formació professional basades en l'aprenentatge col·laboratiu.

Cultura. S'ha reformulat l'Avantprojecte de llei de la taxa de l'audiovisual i s'ha començat a implementar el Pla nacional de lectura.

Salut. Han començat les obres del nou hospital de Viladecans, amb una inversió de més de 60 milions d'euros. L'actuació permetrà triplicar la superfície actual del centre per millorar la qualitat i resolució de l'atenció hospitalària.

Territori i Sostenibilitat. Hem destinat 250 milions d'euros a la construcció i compra d'habitatge de lloguer social; una línia de finançament, 110 milions, perquè ajuntaments, entitats sense ànim de lucre i del tercer sector comprin habitatges de lloguer social; l'altra línia, 140 milions, està destinada a promotors i servirà per ampliar el parc de lloguer social amb la construcció de més de mil habitatges nous. L'any 2018 l'Incasòl destinarà 30 milions d'euros per adquirir pisos per al parc públic de lloguer.

Treball, Afers Socials i Famílies. Hem destinat més de 42 milions d'euros per a la renda garantida de ciutadania. S'ha dotat el món local de 230 milions d'euros en matèria de serveis socials i polítiques d'igualtat. S'han destinat 10 milions i mig d'euros addicionals per atendre l'arribada massiva de joves adolescents migrats no acompanyats. I voldria insistir en aquest punt, i agrair al conseller, i també al conseller d'Interior, el seu esforç per resoldre una situació excepcional. Es preveu que durant tot aquest any 2018 arribin més de 3.200 menors no acompanyats a Catalunya. I s'ha destinat 1 milió i mig d'euros a subvencions adreçades a entitats socials per a contractar persones que es troben en processos d'arrelament.

Empresa i Coneixement. S'ha fet un estudi sobre la marxa d'empreses incentivades pel decret del Govern espanyol a marxar de Catalunya, amb els resultats que tots vostès coneixen, i s'ha fet també la tercera convocatòria del programa Indústria del Coneixement, amb una dotació de 3 milions i mig d'euros, i la convocatòria de 27 noves places de personal docent i investigador en el marc del Pla Serra Húnter.

Polítiques Digitals i de l'Administració Pública. Hem implementat la tecnologia de *blockchain* a l'activitat de l'Administració pública. El Govern ha tornat al patronat del Mobile després del 155, amb la voluntat d'impulsar la capitalitat de Barcelona com a *hub* tecnològic. I hem tret a concurs quatre licitacions per un valor estimat de gairebé 900 milions d'euros, amb la voluntat de generar oportunitats en el creixent sector industrial TIC de Catalunya, i promoure la concurrència i la innovació en el sector.

Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Entre d'altres, s'ha aprovat l'Estratègia marítima de Catalunya i un nou decret de governança de la pesca professional, entre moltes altres qüestions.

Hi insisteixo, totes aquestes són accions concrets, són mesures concretes aprovades per aquest Govern, però crec que era important avui posar-les de manifest sobre la taula perquè, hi insisteixo, al costat del mandat republicà, aquest Govern governa, i governa des del primer dia.

He volgut explicar-vos algunes de les actuacions que ha fet aquest Govern en aquests primers mesos, en el marc de la restitució. Però aquest país ha d'aixecar la persiana cada matí, i per això la setmana passada vam aprovar el pla de govern per a la legislatura, que en aquests moments em dispo a comentar amb tots vosaltres. Volem construir un estat propi, perquè volem un país cohesionat, amb drets i oportunitats per a tothom, que tingui una economia pròspera, responsable i sostenible al servei d'una societat més justa, lliure i democràtica. En definitiva, un país millor i més lliure, amb una clara vocació de ser un país obert al món.

Abans, però, deixin-me que els expliqui els principis i els valors que l'impregnen. Els principis són els de la llibertat, la cultura i el talent. Són principis transversals, i per això farem un esforç suplementari per potenciar la transversalitat de les polítiques i de l'acció de govern. En són només algun exemple, de la necessitat d'aquest tractament transversal, l'atenció integral a les persones grans o amb necessitats complexes, la lluita contra el malbaratament alimentari, la gestió de les emergències, la cultura, l'atenció primària i la salut comunitària, la lluita contra la pobresa, l'aposta per l'economia verda i circular, la reforma horària o l'erradicació de la violència masclista.

També ho farem sota la base de grans consensos, amb acords de llarg abast que permetin avançar cap a objectius comuns, amb un lideratge compartit entre administracions, empreses, societat civil, ens locals i sectors afectats. És per això que en multitud d'àmbits esmerçarem tots els esforços necessaris per aprovar pactes, acords i plans en aquesta direcció.

Tota l'acció del Govern, al final, s'orienta a l'assoliment d'una societat justa, inclusiva i cohesionada, considerant l'univers dels 7 milions i mig de persones lliures i amb totes i cadascuna de les seves necessitats al centre de la nostra preocupació. D'aquí la defensa de l'accés universal a la salut, la renda garantida de ciutadania, el desenvolupament de l'Agència Catalana de Protecció Social, l'oferta de més i més i més habitatge social o tantes altres mesures i actuacions que persegueixen justament una millor justícia social.

Però l'abordatge d'aquestes desigualtats també comporta una necessària mirada de gènere a totes les polítiques, i en aquest àmbit tenim una bona bateria d'actuacions a desplegar i un llarg camí per recórrer. El Pla estratègic de polítiques d'equitat de gènere, el Pacte nacional contra la violència masclista o el Pla per a l'equitat de gènere en salut 2019-2021 són només alguns exemples d'aquesta clara vocació transversal i d'impregnar-ho tot d'igualtat dones-homes.

També posem clarament en valor el foment de l'aprenentatge, el talent, la creativitat i la innovació amb una defensa rotunda i categòrica del model d'escola catalana, i un impuls a la formació en totes les etapes de la vida. Preparar-se per al futur avui és aprendre, és formar-se, és estimular el talent, però és també no quedar-se enrere, no quedar-se al marge de la innovació digital, com a element que està transfor-

mant de forma inqüestionable tots els àmbits de la vida. D'aquí la importància que aquest Govern està donant a les polítiques digitals.

Un altre dels valors és el que té a veure amb la prosperitat. Aquest suposa una societat competitiva i unes infraestructures que li donin servei, així com un avenç cap a l'economia verda i circular. D'aquí, la importància del desplegament del Pacte nacional per a la indústria, la redacció d'un cos normatiu que endreci el conjunt del territori català, posant en valor alhora les seves especificitats i singularitats, o la creació de nous instruments financers per a l'economia productiva, entre altres actuacions.

I el que tenim clar –i ho tenim molt clar– és que volem ser presents al món, amb veu pròpia, i volem exportar no només productes, fruita o serveis, tot allò que és propi i natural de qualsevol economia oberta al món; volem exportar cultura, volem exportar pau, volem exportar drets humans i volem ser participants en tots els desafiaments que es plantegen a escala global.

Expressats, doncs, els principis i els valors que inspiren aquest pla de govern, desgrano alguna de les principals accions que tenim previstes en els diversos eixos de treball, que són quatre, i com que em temo que no tindria temps de detallar-los els noranta-tres objectius i més de mil mesures concretes que contenen, tot i que seria molt interessant, sí que els parlaré dels més rellevants.

Eix primer: un país cohesionat amb drets i oportunitats per a tothom. Defensem un model educatiu propi, i la millora del sistema actual. Això passa per interpretar l'escola que el país necessita i tenir un projecte clar i decidit. L'escola catalana és integradora i inclusiva, és una eina de cohesió social i territorial de primer ordre i és un motor de progrés personal i cultural indiscutible. D'acord amb aquests principis, estem treballant des del primer dia per l'assoliment de quatre grans objectius.

Primer: l'èxit educatiu, és a dir, la suma de l'èxit acadèmic, l'èxit personal i l'èxit social de l'alumnat, mitjançant el desenvolupament de les capacitats de tots i cadascun dels nostres estudiants com a garant de la qualitat, l'equitat i, ho repeteixo, la cohesió social.

Segon: la millora metodològica i didàctica per adquirir les competències bàsiques que han de contribuir al desenvolupament personal en l'escola del segle XXI.

Tercer: la promoció d'un sistema educatiu realment inclusiu i capaç d'atendre la diversitat de les necessitats educatives de tot l'alumnat, d'excel·lència, que garanteixi la igualtat d'oportunitats i la inclusió, que prioritzi la millora dels resultats educatius, i en el qual la formació professional sigui un element cabdal en la competitivitat del sistema educatiu.

I quart: la implementació d'un projecte educatiu de país, amb vocació de servei públic, lleial amb els valors republicans i compromès amb el poder transformador que pot tenir l'educació per crear ciutadans crítics i lliures.

En l'àmbit de les escoles bressol, n'actualitzarem el mapa, i valorarem els marges de què disposem per al seu finançament, en responsabilitat amb els ajuntaments i les famílies.

En definitiva, abocarem tots els esforços per un model educatiu compromès amb l'alumne, amb el professorat i amb les famílies, on l'alumne és l'objecte i el subjecte de l'educació; el professorat, la garantia de l'èxit escolar, i el centre, el fonament del sistema.

Ja saben que hi ha una frase que acostumo a dir, i m'agradaria avui tornar-la a repetir: el suport d'aquest Govern a la comunitat educativa del nostre país és total; que els nostres mestres i les nostres mestres sentin que tenen el Govern al seu costat. Només hi ha una cosa més important que les nostres escoles, i són els mestres i les mestres de les nostres escoles.

Un altre dels principals instruments de cohesió és el Sistema Nacional de Salut. Continuarem treballant per fer del Sistema Nacional de Salut un sistema universal i equitatiu, en la línia de la llei que va votar aquest Parlament la darrera legislatura i que el Govern central va recórrer durant el 155.

En el moment en què el 80 per cent dels determinants de la salut de les persones depenen de factors socials, culturals, econòmics i de gènere, és indispensable una mirada que englobi tots aquests conceptes i que afecti totes les polítiques públiques. Vaig tenir l'oportunitat de visitar el CAP de la Mina. És precisament això el que ens proposem, en un centre hospitalari, que hi hagi la possibilitat també ja de tenir-hi serveis socials que ja detectin si hi ha alguna problemàtica i la puguin ja començar a treballar des del mateix centre hospitalari.

Una altra amenaça al dret de la salut són les iniquitats per raó de territori, de condicions socioeconòmiques, de l'ètnia i, especialment, pel gènere. Volem posar el focus en unes desigualtats que afecten el 50 per cent de la població, les dones; millorar la seva salut és millorar la de tothom. Per això hem començat a dissenyar l'estratègia per a l'equitat de gènere en l'àmbit de salut, i estan en marxa processos de millora de l'abordatge de malalties que tenen rostre de dona, com el model d'atenció a l'endometriosis.

No es pot lluitar contra les desigualtats sense polítiques de salut pública que permetin abordar els seus determinants. Per això necessitem recuperar l'Agència de Salut Pública, cosa que es produirà quan el Parlament aprovi, si així ho creu convenient, el projecte de llei que ja té en tràmit. I, d'altra banda, i per això, l'aposta pel Pla interdepartamental i intersectorial de salut pública.

El sistema sanitari és també generador de riquesa i de progrés i no pot ser vist només com una font de despesa. L'alt nivell de recerca biomèdica del nostre país, a més de contribuir a la millora de la salut de la població, és una oportunitat al desenvolupament de la innovació.

Afers socials. Tal com entenem des del Govern, aquest, el Govern, ha d'apoderar les persones. El seu objectiu final és descronificar les situacions de vulnerabilitat i garantir la llibertat per tal que cada persona pugui portar a terme el seu projecte vital, independentment de les situacions de vulnerabilitat en què es pugui trobar. I això vol dir posar més èmfasi en les polítiques socials preventives, des de les polítiques d'infància en endavant, cal evitar l'emergència social.

Els serveis socials bàsics i les eines socials preventives, els serveis d'atenció no residencials han de ser l'objectiu del reforç de les polítiques socials. I això vol dir que també prioritzarem la dimensió comunitària, les intervencions socials a quilòmetre zero, amb la capillaritat que permeti arribar a cada racó del país i aprofitant el teixit social com a xarxa de proximitat.

Estem treballant en una bateria de lleis per a l'adaptació de la societat catalana a l'envelliment; per a l'autonomia personal; per incidir en la prevenció; la creació de contextos inclusius i el model de suports a les persones grans en situació de dependència.

Un pacte, al meu entendre, un dels principals objectius d'aquest Govern, un pacte nacional per les persones amb discapacitats, perquè tota persona d'aquesta país té dret a tirar endavant de forma independent i lliure el seu projecte de vida. La prioritització de la inversió en polítiques que garanteixin els drets dels infants i adolescents. El desplegament de l'Agència Catalana de Protecció Social i també enfortirem el model català d'associacionisme i voluntariat, continuant impulsant les polítiques que generin oportunitats per al nostre jovent. En aquest sentit, vull anunciar-los la creació de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, per tal de donar-los un millor i major aixopluc institucional a Catalunya.

Habitatge. L'habitatge és un dret fonamental, per això esdevé prioritat de primer ordre d'aquest Govern i l'abordarem, segons una planificació estratègica basada en la col·laboració institucional i en el treball compartit entre sector públic i sector privat.

Una de les primeres mesures, com ha comentat, que va portar a terme aquest Govern va ser, precisament, l'aprovació de dues línies de préstecs amb condicions preferents, per valor de 250 milions d'euros, per construir o adquirir habitatge social, seguint treballant per incrementar el parc d'habitatge públic destinat a lloguer social, promovent obra nova, però també donant suport a les mesures que afavoreixen

major estabilitat i durada dels contractes i potenciant el lloguer assequible i actuant davant l'emergència dels desnonaments. Per això, és vital la recuperació de la normativa en matèria d'habitatge que garanteixi el dret de reallotjament de les persones desnonades.

En aquest sentit, també donarem impuls a l'Estratègia catalana integral d'abordatge del sensellarisme i continuarem lluitant contra la pobresa energètica per evitar que cap família es quedi sense aigua, llum o gas.

La cultura. Consellera, aquesta cultura que a vegades queda una mica massa araconada i que aquest Govern vol que sigui el centre d'acció, perquè sempre ha estat així, perquè el catalanisme ha basat i ha construït el seu projecte polític en la cultura i, per tant, ara, en el segle XXI, de totes maneres, l'hem de veure, la cultura, com un dret social, com ho són l'educació o la sanitat i, per tant, donar-li, a la cultura, aquest gran poder transformador i de cohesió social que volem aprofitar.

I, en aquest sentit, el català, la llengua catalana ha estat i continuarà sent factor d'identitat comuna i transversal, un element que ens ajuda a ésser ciutadans iguals, amb els mateixos drets i deures, i les mateixes oportunitats, alhora que diversos en els nostres orígens. Per tant, reforçarem l'aposta pel català i també per l'aranès, com a llengües pròpies, amb el màxim respecte per les diverses cultures de la nostra societat, que és i volem plural.

Apostem per la forja d'una ciutadania informada, amb pensament crític, empàtica, cívica, digna i democràtica. La cultura ens fa millors i, per això, volem que tothom en participi. En aquest sentit, fomentarem la cultura de base, la cultura de proximitat que neix dels barris, partint de milers d'associacions i d'entitats, i que s'estén arreu del territori.

Les biblioteques. Els equipaments bàsics, el foment de la participació, estan entre les nostres prioritats. Allà on hi ha una biblioteca, allà, la societat és una mica millor. Allà on hi ha més cultura, allà la societat és una mica millor i, per tant, hi insisteixo, que la cultura ha de ser, sens cap mena de dubte, una de les grans prioritats d'aquest Govern.

I aquesta dimensió simbòlica i social també de la cultura cal situar-la en un espai central de les polítiques transversals de tots els departaments, només així, si és efectivament interdepartamental, aconseguirem vertebrar la societat que volem i que ens cal.

Segon eix. Una economia pròspera, responsable i sostenible. Un dels valors que impregna la nostra acció és el de la prosperitat, amb un mercat de treball de qualitat, unes infraestructures al servei de la competitivitat i un avenç cap a l'economia verda i circular. No hi ha millor política preventiva que un mercat de treball de qualitat. D'aquí, la ferma voluntat d'aquest Govern d'impulsar polítiques d'ocupació actives i integrals, apoderant les persones amb risc d'atur de llarga durada i les persones excloses del mercat de treball, utilitzant les eines de concertació i inspecció per garantir un nivell d'ingressos digne a qualsevol persona que hi participi i enfortint el sistema d'orientació i formació professional com a instrument per reforçar l'apoderament dels joves que busquen la primera feina i dels adults que necessiten reorientar la seva vida laboral.

El desplegament dels instruments previstos per a la renda garantida de ciutadania és un repte peremptori, prou que ho coneixeu, però també hem d'actualitzar el Pla d'ocupació juvenil, així com el foment de la contractació socialment responsable i establir un sistema d'avaluació permanent de les polítiques d'ocupació.

En l'àmbit econòmic, l'objectiu és crear el marc per a l'assoliment de la sobirania econòmica, buscar el màxim retorn social als recursos públics, promoure la igualtat d'oportunitats amb uns pressupostos socials i un sistema fiscal i d'aplicació dels tributs més equitatiu i eficient, i impulsar una administració tributària referent en la lluita contra el frau fiscal i en la prestació de serveis. A més, consolidarem el desplegament del model d'Administració tributària, caracteritzat per uns serveis de proximitat i de qualitat a la ciutadania.

Coneixement i innovació. L'aspiració d'un país millor, digitalment intel·ligent, amb una economia del coneixement sòlida i amb més i millors oportunitats per a tothom té en un dels seus motors més decisius el sistema d'universitats i de recerca. Talent, ciència, tecnologia i innovació generen beneficis que la ciutadania rep en forma de qualitat de vida, de salut, d'entorns de qualitat i de cohesió social i territorial.

Potenciarem les bases del nostre sistema de coneixement, a través d'un pacte nacional per a la societat del coneixement, consensuat amb tots els agents implicats, que estableixi un model compromès amb la qualitat i l'equitat, i que garanteixi l'accés a tothom, així com els fonaments d'un nou model de finançament de les universitats que reflecteixi el compromís del país amb elles, amb les seves universitats, i la recerca com a garantia de futur i de progrés. Precisament aquí, en l'àmbit dels centres de recerca, volem dotar-les d'un marc legal sòlid, que permeti la sostenibilitat del model, per tal de captar i retenir el millor talent que té aquest país.

Empresa i teixit productiu. D'acord amb l'objectiu principal del Pacte nacional per la indústria, cal impulsar la indústria com a eix central de l'economia catalana, una indústria que suposa, gairebé, el 20 per cent del PIB. Desplegant el Pacte nacional per la indústria, consensuat amb tots els agents econòmics, socials i amb el suport de tot l'arc parlamentari, fomentarem en tots els àmbits –empresarial, comercial, energètic i turístic– l'ecosistema emprenedor, generant oportunitats de creixement empresarial, de creació de nous llocs de treball dignes, qualificats i ben remunerats, per tal de fer reduir l'atur.

Al mateix temps, i pel que fa a l'energia, el Pacte nacional per la transició energètica de Catalunya és fruit d'un gran consens polític i social per avançar cap a un nou model energètic més net, democràtic, distribuït i sostenible.

Cohesió territorial i món rural. Les polítiques en matèria d'ordenació del territori han de promoure la cohesió social i territorial per afavorir el desenvolupament econòmic i la qualitat de vida de les persones arreu del país. Si dèiem que totes les persones han de ser capaces de poder desenvolupar el seu projecte vital, també totes les persones han de ser capaces de desenvolupar el seu projecte vital arreu del territori, és l'única manera de tenir un país sostenible.

Però la desigualtat de distribució de la població de Catalunya al conjunt del territori fa necessari, justament, emfasitzar..., emfasitzar –no aconsegueixo dir-ho encara correctament–, emfatitzar un conjunt d'actuacions, per tal de potenciar el món rural, amb l'objectiu de facilitar l'arrelament, afavorir la continuïtat i el rejuveniment de les explotacions agràries.

La Llei de territori, la Llei de la muntanya, la Llei d'ordenació del litoral han d'endreçar el conjunt del territori català, posant-nos en valor les seves especificitats i singularitats. Aquest equilibri territorial s'aconseguirà també per mitjà de les infraestructures digitals i les ciutats intel·ligents.

Infraestructures i mobilitat. Teixir el país, relacionar-lo, activar-lo, fer-lo progressar requereix d'una bona dotació d'infraestructures. Els eixos estratègics en aquest àmbit són: millorar el transport públic en la seva doble dimensió, social, però també política, de millora de la qualitat de l'aire i de la lluita contra el canvi climàtic. Facilitar el desenvolupament de l'economia i la generació d'oportunitats i llocs de treball. Dotar el país d'unes infraestructures i d'uns serveis de mobilitat més eficients, segurs i de qualitat. Evolucionar cap a una mobilitat 4.0, concretant-se en instruments legislatius, normatius, de planificació i de finançament. Impulsar la innovació, modernització i digitalització de les infraestructures i el servei de mobilitat per a persones i mercaderies.

Aquests eixos s'han de concretar en fites com el projecte de vinyeta, el finançament de les obres de finalització de la línia 9 i la posada en servei de tot el conjunt de la línia 9 - línia 10, el desenvolupament del projecte de la T-Mobilitat i integració tarifària a tot Catalunya, el desenvolupament i consolidació de millora dels grans ei-

xos de la xarxa viària, inclòs el Corredor Mediterrani, i els projectes de millora del transport públic, entre d'altres.

Sostenibilitat. Algunes de les actuacions previstes en l'àmbit de la sostenibilitat i del medi ambient són les següents: el sanejament, abastament i medi, donant suport als ens locals amb diferents línies de subvencions i la creació de la nova ATL pública. La minimització en la generació de residus i la potenciació de la seva reutilització. La prevenció i control de les activitats per reduir l'impacte ambiental, combatre el canvi climàtic i millorar la qualitat de l'aire.

Tercer eix. Govern obert i qualitat institucional. Catalunya és una societat activa en què la ciutadania participa tant en projectes locals i concrets a petita escala com als grans reptes globals i de país, ho veiem cada dia –ho hem vist els últims anys. Tota aquesta energia ens defineix com un país cohesionat, enxarxat i fort, i ens estimula a treballar en la participació ciutadana en totes les seves formes: representativa, deliberativa i directa.

Les polítiques i les tecnologies digitals estan proporcionant una transformació profunda i definitiva en pràcticament tots els àmbits d'arreu. Catalunya ha de ser un país que connecti la infraestructura física, la infraestructura digital, la infraestructura social i la infraestructura econòmica per aprofitar tota la intel·ligència col·lectiva del país, que és el seu bé més preuat.

La forma com governarem comptarà molt més amb les persones i, per tant, cal apoderar-les tècnicament i digitalment. La base d'aquest apoderament passa perquè la ciutadania disposi d'una identitat digital que garanteixi la seguretat, la privacitat i la transparència amb serveis digitals avançats, beneficiant la societat i els seus governs i reforçant la democràcia.

Catalunya s'ha convertit en un dels principals *hubs* d'innovació digital d'Europa, impulsant nous models adaptats a les tecnologies digitals avançades. I així ho volem seguir essent, apostant per àmbits estratègics com el *big data*, el 5G, *blockchain*, drons, el *trade printing*, la robòtica, visió per computador, intel·ligència artificial o ciberseguretat.

Ens hem fixat com a prioritats fer arribar la xarxa oberta de la Generalitat de Catalunya a totes les capitals de comarca l'any 2020, així com l'impuls, en col·laboració amb la resta d'administracions catalanes i els operadors de telefonia mòbil, de la millora de la cobertura 3G i 4G, i la preparació del desplegament del 5G. Volem convertir Catalunya en una *smart nation* de referència internacional.

Igualtat entre dones i homes. Defensar les llibertats passa per una societat igualitària on dones i homes tinguem igual tracte, iguals oportunitats i iguals drets, i on la xacra de la violència masclista desaparegui. Mentre hi hagi una sola víctima de violència masclista, aquesta no serà una societat justa. Per això prioritzarem un pacte nacional contra la violència masclista i treballarem per una societat igualitària que deixi enrere el model patriarcal i de privilegis imposat al llarg de la història.

Durant el darrer any s'han produït regressions democràtiques molt greus al conjunt de l'Estat espanyol que han afectat drets i llibertats fonamentals reconeguts tant en el marc jurídic estatal com internacional. Aquesta regressió democràtica ha tingut una incidència especialment intensa, ho sabeu prou bé, a Catalunya, però no només; hem vist com es jutgen i empresonen ciutadans per les seves cançons, piulades o idees, com es censuren pàgines web, com s'intervenien diaris i revistes, com es cancel·len exposicions artístiques o com es prohibeixen actes públics en funció de qui hi participa. Aquests fets ens obliguen a defensar i a protegir els drets civils i polítics dels catalans, vulnerats repetidament per l'Estat espanyol. Volem que el nostre país sigui un país cohesionat, amb drets i oportunitats per a tothom. I per això elaborarem la Llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació, per combatre qualsevol forma de discriminació.

Administració pública. Cal avançar cap a una administració ètica, oberta i transparent, digital, relacional. No es tracta de replicar digitalment l'Administració del

segle passat, sinó de transformar-la digitalment. Hem d'avançar, també, en la millora de les condicions laborals i retributives dels treballadors públics, que, amb la seva dedicació i professionalitat, han preservat la nostra institució durant l'aplicació de l'article 155.

Seguretat i emergències. Si aconseguim ser un país capdavanter en seguretat, serem capdavanter en qualitat de vida. La seguretat ens serveix per garantir la democràcia, la convivència, i també per protegir les persones i els béns. Catalunya té la sort de comptar amb un sistema de seguretat pública de primer ordre, amb prestigi i reconeixement internacional. Establirem un model d'emergències transversal, integrat al territori, que garanteixi una cobertura eficient i en què l'actuació dels professionals quedi condicionada a les necessitats de la ciutadania. La nostra previsió és poder complir amb el Pla estratègic de bombers, amb la dotació que li correspon.

Justícia. Per una societat democràtica i socialment justa entenem que el millor servei és garantir el seu accés igual a la justícia, amb una justícia moderna, ràpida, eficient i de proximitat, materialitzant un model que sigui pilar fonamental dels valors socials i democràtics, que aporti seguretat, reforci el creixement econòmic i sigui realment un servei públic essencial. En aquest sentit, continuarem treballant per garantir la tutela judicial efectiva i la igualtat en l'accés a la justícia, i per bastir un sistema penitenciari orientat a la reinserció i la rehabilitació, de valor social i capacitat transformadora. Per això perfeccionarem el model d'execució penal català, de manera que garanteixi la seguretat, redueixi la reincidència i aposti clarament per la reinserció, tot garantint la convivència, la custòdia i la seguretat.

I el darrer eix, el quart, una Catalunya oberta al món. El Govern continuarà tenint presència al món, clar que sí! Per això hem reobert les delegacions i el Diplocat, tancats també en aplicació de l'article 155. Aquesta acció exterior del Govern, reforçada, la posem al servei del ric teixit d'actors de la societat catalana amb vocació internacional, alhora que serveix per reforçar els vincles i apropar-se més encara a la comunitat catalana a l'exterior. Aquesta representació continuarà actuant amb la màxima intensitat per defensar els interessos generals del nostre país i de tots els seus ciutadans, en tots els àmbits i en col·laboració amb les oficines d'Acció, l'Institut Ramon Llull, l'Institut Català d'Empreses Culturals i l'Agència Catalana de Turisme. I ens prenem amb alta responsabilitat la implementació de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides i l'assoliment dels objectius de desenvolupament sostenible. Per això estem treballant un pla amb més de set-cents compromisos concrets.

Pressupostos socials. Aquests eixos, totes les actuacions a les quals m'he referit durant el meu discurs, es regeixen per un ideari comú: la igualtat com a principi central de les polítiques públiques per bastir una societat on ningú no en resulti exclòs per motius d'origen, llengua o cultura, i que el respecte escrupolós dels drets humans i la llibertat en siguin la seva essència. Aquest Govern té com a prioritat restaurar un model de creixement sostenible i inclusiu, un cercle virtuós d'eficiència i equitat que passa per reduir significativament la desigualtat i erradicar la pobresa i per augmentar la productivitat del sistema en el seu conjunt.

El nostre país va bé, l'economia de Catalunya va bé. Vaig tenir l'oportunitat de presentar la memòria econòmica de les cambres, elaborada pel Banc de Santander, no fa ni dos mesos. Totes les xifres són clarament positives, i són continuadament positives. Però hi ha una xifra que ens ha d'alertar, que és la xifra de la bretxa, de la bretxa que s'obre entre els que poden tirar endavant i els que no. I és aquí, precisament aquí, on hem de posar tots els esforços, perquè, hi insisteixo, en aquest país tothom, qualsevol ciutadà ha de poder tirar endavant el seu projecte de vida, el que ell vulgui i en sigui capaç.

Continuarem treballant per garantir una economia dinàmica i competitiva. Així, pel que fa a l'elaboració dels pressupostos, les línies prioritàries del pressupost del 2019 giraran entorn del manteniment de les cobertures socials en els àmbits educatius, de salut i de serveis socials, per preservar els col·lectius més vulnerables.

Aquests són alguns dels objectius i propostes d'actuació que hem exposat en el pla de govern. Ens agradaria poder viure en un estat de democràcia, normalitat i llibertat que ens permetés dedicar tot el temps i tots els debats a aquestes qüestions. I, tanmateix, com deia l'enyorada amiga Muriel Casals, perquè aquest país pugui tenir un bon estat del benestar, abans ha de tenir un estat.

I acabo. Però, com els deia a l'inici d'aquesta intervenció, la legislatura està condicionada a la resolució de les sentències que es puguin produir en la causa contra els nostres presos polítics i exiliats, perquè votar no és delictes, el delictes és que et peguin per anar a votar. I, per això, no podem acceptar cap sentència que no sigui l'arxivament immediat del cas i la seva anul·lació.

Els ho explicaré molt clarament: si l'Estat espanyol condemna els presos polítics estarà condemnant persones que van obeir el mandat del poble. Si les condemna, estarà condemnant la majoria del poble de Catalunya. Pensen, vostès, que el poble ho acceptarà? Pensen, vostès, que el poble no reaccionarà? Pensen que no ho faré jo o el Govern que presideixo? Sobre les sentències dels presos construirem la nostra causa justa. Si condemna els presos polítics i exiliats, l'Estat espanyol estarà legitimant davant del món el dret de Catalunya a l'autodeterminació, a esdevenir un estat.

Jo, com a representant electe del poble de Catalunya, tinc l'obligació i la determinació de canalitzar el rebuig majoritari dels catalans per unes sentències que no poden ser fruit de la llei, en absolut, sinó de la venjança. Unes acusacions que la comunitat internacional, els països europeus, ha negat, qüestionant de manera rotunda el poder judicial espanyol. I, com a Govern de Catalunya, considerarem aquest ús pervers dels alts tribunals de l'Estat espanyol contra el poble de Catalunya, contra el seu Parlament i contra els seus representants polítics i civils inacceptable, i, ho repeteixo, com la cosa justa que legitima l'aplicació del dret d'autodeterminació de la nació catalana.

El dia de les sentències, si són condemnatòries, serà el punt d'inflexió i de no retorn d'aquesta legislatura. Fa un any el Govern va organitzar un referèndum i va ser la gent autoorganitzada i apoderada qui el va executar i el va convertir en una gran victòria. I hi tornarem tantes vegades com calgui per defensar els nostres drets civils, socials i polítics fins assolir el compliment de la democràcia i de la llibertat.

Per això ens cal ser forts, organitzats, apoderats, determinats, dignes del moment que vivim. Hem de fer-ho sense por. Aquests dies recordo sovint la frase de Pau Casals, des del seu silenci eixordador de Prada, de l'exili de Prada: «La terra es torna cel quan alliberes la teva por.» El més important a la vida és no tenir por de ser humà i pau Casals ens deia que ser humà no té sentit si no ets lliure.

De la mateixa manera que la unió de les institucions, de la ciutadania i de les organitzacions civils, vam ser capaços de portar Catalunya a l'autodeterminació i a un dels actes de desobediència respecte a l'Estat més important de la nostra història, aquesta mateixa unió convertirà el dia de les sentències en un nou dia de victòria. No ens aturarem fins a fer efectiu el resultat del referèndum. No som aquí per administrar una autonomia, ni per recrear-nos en paraules buides. Som aquí per fer efectiva la república catalana.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Un cop finalitzada la intervenció del president de la Generalitat, i d'acord amb l'article 154.2 del Reglament, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tretze minuts.